

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

5 Renkli ilâveli

47 Yılın tarihi
karikatürleri
bu sayımızda

48 Yaşında

AKBABA — Kırksekiz yılda
çıktık açık alınla...

Semih Balıoğlu

İş Bankasında buluşalım

Bu, ne zamandır
beklediğiniz fırsattır.
Şimdi önünüzde
yepyeni bir imkân var.
Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
mutlaka İş Bankasına
yatırınız. Sizinle de
İŞ BANKASINDA
BULUŞALIM...

Bu büyük çekilişte:

**45 APARTMAN
DAİRESİ**

**35 ADET
100.000 LİRA**

**125 ADET
10.000 LİRA**

**550 ADET
1.000 LİRA**

**10100 adet
çeşitli para ikramiyesi**

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 17 Sayı: 50 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Aralık 1969

KIRKSEKİZİNCİ YIL...

TAM kırksekiz yıl çekilmiş bir elli ikilik tesbih düşünün!

Kehribarın sarısından değil, nüktenin ısıltısından, çizginin karikatüründen bir tesbih.. sabrın alınterinden, zekânın buluşundan bir tesbih...

Tam kırksekiz yıl çekilmiş bir elli ikilik tesbih düşünün!

1923'ü düşünün! Mustafa Kemal orduları İstanbul'a girerken, Akbaba kanat çırparak alkışlıyordu muzaffer kumandanı... Cumhuriyetin ilânı sayfalarımızda kayıtlıdır. Lozan'da başmurahtığımız İsmet Paşa'nın ilk karikatürünü yayınladığımız zaman İnönü'nün saçları simsiyah-tı.

1925 Şeyh Said isyanı Anglosakson oyunu kokuyordu bureu burcu...

İstiklâl Mahkemeleri kurulduğu gün, Akbaba'da yazılar yazılıyor, karikatürler çiziliyor, matbaa mürekkebinin kokusu genizleri dolduruyordu.

Yeni harfler, eski harflere tekme vurduğu zaman Akbaba, Atatürk devrimciliğinin yanında, inkılâp düşmanlarının karşısında...

1933'te biz onbir yaşında idik, Cumhuriyet on yaşında.. Her sayfamızın her satırında sevinçle haykırıyorduk:

«Çıktık açık alınla on yılda her savaştan..»

On yılda onbeş milyon genç yarattık her yaştan!..»

Yazılarımızdan umut, çizgilerimizden gurur taşıyordu. Her hafta yeni bir doğumun sancısı içindeydik. Her hafta yeni doğacak çocuğa en güzel adı bulmak için çalışıyorduk.

1938'de en büyük acıyı yaşadık. Atatürk «asuman gözlerini» fânî dünyaya kapamıştı. Ağladık, ağladık, ağladık...

Mizah gücü kalmamıştı kimse de...

Çünkü ölümsüzlerin ölmesinden daha gülünç ve daha acı bir şey bulunur mu idi yeryüzünde?

İsmet Paşa'da başımızı bulmuştuk ki İkinci Dünya Savaşı patladı. Hitler adında bir çılğın

kundaklamıştı barışı... Milli Misk sınırlarının çevresinde alevler yükseliyordu.

Arpa ekmeği kemirip, üzümle çay içerek yaşıyordu halk... Bir savaş boyu kimsede gülecek hal kalmamıştı.

Ama Akbaba direniyordu ödevinde...

Kâğıt bulunmuyordu, matbaa makinesi bulunmuyordu, mürekkep bulunmuyordu...

Ama nükte bulunuyordu, çizgi bulunuyordu...

HARBİN VE SULHUN GAZİSİ

(Ankara'da bulunan ressamımız Ratip Tahir beyin vücudunda getirdiği bu kıymetli eser, büyük ve muhterem Reiscumhuriyetimiz tarafından lütfen imzalanmak suretiyle mazhar-ı takdir olmuştur.)

Akbaba, nail olduğu bu şerefli muvaffakiyetle müftehir ve bahtiyardır.

(16 Kasım 1925 tarihli AKBABA'dan)

Yorgunluktan bezmiş yüzlerin derinleşmiş çizgileri, bir gülücük için son çabayı Akbaba sayfalarına bakarak harcıyorlardı.

Savaşın sonuna doğru patladı atom bombası.

Harbin uzun süren kara cümlesinin sonuna noktayı koymuştu atom... Hiroşima'yı yerle bir eden infilâk dünyada yeni bir çağın kapısını açıyordu.

1946'da kurulan Demokrat Parti'yi Akbaba sayfalarında yine karikatürcülerimiz karşıladılar.

Türkiye yeni bir dönemin eşliğindeydi.

1950 ile 1960 arasında, nüktenin keskinliği, fırçanın sivriligi bilenmişti. Çok partili rejimin horozu çok, sabahı geç oluyordu. Siyasî partiler vatan kaygısını bir yana itip gırtlak gırtlığa geldikleri zaman 27 Mayıs devrimine gebe kalmıştı Türkiye...

Şimdi dün gibi geliyor 27 Mayıs devrimi bize...

Ama neredeyse onuncu yılına basacak.

Akbaba iki devrim, iki dünya savaşı gördü. Nice iktidarlar, nice iktidar sahipleri gördü. Biz ki nükte ve çizgi sanatının askerleriyiz, bunca iktidar sahibi içinde bir tek kumandan biliriz:

Atatürk!

Mesleğimiz Atatürkçülüğü pusula gibi elimizde tutmak, matbaa ile idarehane arasında koşuşturmak, mürekkep kokuları içinde çırpınarak her hafta en güzel dergiyi hazırlamaya çalışmak...

Kurucumuz Yusuf Ziya Ortaç:

«Ben her sayıyı hazırlarken ilk sayıdaki heyecanımı duyuyordum..» derdi.

Kurucumuzu saygıyla anarken yarım yüzyılın eşğine basmış Akbaba'nın insan ömrünü aşkın bir görevle Türk okurunun hizmetinde bulunduğunu bir daha hatırlatmak istiyoruz.

Akbaba bizim değil sizindir, Akbaba kişisel olmaktan çıkmış, Türk okurunun malı olmuştur. Kırksekiz yıllık bir ömür, yalnız Türkiye için değil, bütün yeryüzünde ulaşılması güç bir süredir. Akbaba bu başarısını siz sevgili okurlarına borçludur...

Yağ satan firmaların bile beş-on yıl içinde dağılıp çözüldüğü Türkiye'de nüktenin ve çizginin, daha açık deyişle mizah sanatının kürsüsünü kırksekiz yıl sürdürmek ne demektir?

Kadirbilir okurlarımıza bırakıyoruz sorunun cevabını...

Nice yıllar size hizmet etmek dileğiyle hepinizi kucaklarız.

AKBABA

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Akbaba'nın ilk başmakalesi :

AKBABA'YA DAİR

ADAMCAĞIZIN birine sormuşlar:

— Elâ gözü mü seversin, yeşil gözü mü, kara gözü mü?..

— Ben tabiatımı severim, demiş, güzel olsun da, ne renk olursa olsun, hepsi sevilir!

«Akbaba» tıpkı bu ehli dil gibidir. Sayfalarında, yeni, eski manzum, mensur, her çeşit yazı ve her çeşit resim bulunacaktır. Yeter ki güzel olsun!

Yine ehli dilin birine sormuşlar:

— Yazı mı seversin, kış mı?..

— İkbahardan ayrılma! demiş.

Filhakika, taze bir bahar havası kadar kalbe ferahlık, gençlik, yaşamak aşkı veren hangi mevsim vardır?.. Sıcakı yakmaz, soğuğu üşütmez, rüzgârı bir buse kadar tatlıdır!..

İşte Akbaba da tıpkı bu ehli dile benzer; ifratı da sevmeyiz, tefriti de! Mesleki ilkbahar gibi mutedil olacaktır!..

Akbaba, bazen çok safa sürmüş, çok cefa görmüş bir ihtiyar, saç sakalı bembeyaz akbaba gibi nükteli sözleri, tatlı hikâyeleri içine mânâlı imâlar, gizli nasihatlar sıkıştırarak. Bazen de göklerde uçan bir akbaba kuşu gibi gözlerini dünyaya yumup büsbütün havai olacaktır!

Akbaba, isminin bu iki mânâsından istifade ederek, tıpkı:

— Şu yükü taşı!

Denildiği zaman:

— Ben kuşum!

— Uç da görelim!

Denildiği zaman:

— Ben deveyim!

Cevabını veren devekuşu gibi, icabında:

— Ben havai bir kuşum, ciddi şeylere aklımdan ermez!..

Diyecek. Bazen de:

— Ben ihtiyar bir adamım, bir pir-i faniyim, bir akbabayım, öyle yükseklerde dolaşacak, fazla havalanacak dermanım yok!..

Deyip geçecektir.

İnsanların çok yaşlısına, saç sakalı bembeyaz olanına akbaba derler. Kuşların en fazla yaşayana da akbabadır. İnşallah bizim Akbaba'mız da gazetelerin en uzun ömürlüsü olur!..

AKBABA

7 Aralık 1922

Kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç

NİCE YILLARA!..

Akbaba'nın ilk yıldönümü başmakalesi:

İKİNCİ YIL

AKBABA muhterem okuyucularından gördüğü rağbet ve teveccühe küçük bir mukabele olarak neşrettiği bu nüshasıyla iki yaşına basıyor.

Bir senelik hayatımızın tarihçesini yapmış olmak için diyebiliriz ki: geçirdiğimiz bütün macera, bir defa mahkemeye gitmek, nâdiren lâtifelerimize kızanlardan hiddetli mektuplar almak, bir defasında da Ankara'da çıkan bir refikimizin hücumuna mâruz kalmaktan ibaret oldu. Matbuat âleminin görünür, görünmez binlerce kazasına karşı bu kadarlık sergüzeşt ehemmiyetsizdir. Temenni edelim ki, bundan sonraki hayatımız da böyle geçsin!

Bizi ihata eden teveccüh ve muhabbeti, takip ettiğimiz yolun doğruluğuna borçluyuz. «Akbaba»nın mesleki en açık bir ifade ile hoş gitmekten ibarettir. Bir sene bu maksatla çalıştık. Bundan sonra da aynı gayeyi büyük bir şevk ile takip edeceğiz. «Akbaba» mizah edebiyatında az çok bir yenilik vücudunda getirmekten geri kalmadı. Mizahı, şiir ve sanatın bütün incelikleriyle mezcetmeye çalışarak yolunda yürüdü. En ziyade bayalığa düşmekten korktu. Neşrettiği resimler, genç ve sanatkar arkadaşlarının kıymetli yardımıyla, seri bir tekâmüle mazhar oldu. Eskiden intişar etmiş mizah gazeteleriyle, Akbaba koleksiyonunu bir araya getirmek aradaki farkı görmeye kâfidir.

Hülâsa: Bir senelik neşriyatımız azamî bir muvaffakiyetle tevvüc etti. O kanaatimiz ki sanat ve zarafet endişesinden uzaklaşmayarak hoş gitmeyi gaye itti. Biz ihata eden muhabbet ve teveccühten hiçbir zaman mahrum kalmayacağız. İşte yalnız bunu düşünerek ikinci yılımıza giriyoruz. Hâdisatın acı, elemli, yorucu tehacümü altında ruhlara tatlı bir neşe, hoş bir sü-kûn verecek, gözleri büsbütün gaflet uykusuyla bürümeden şiir ve sanatın lezzetlerini tattıracak, vakaları vüzh ve serahatle mizahın parlak, lâtif ışığı altında gösterecek bir çalışma, faydasız ve değersiz olamaz. Bir senelik neşriyatımız ömrümüzün kıymetli telâfi edilmez günlerini alıp götürün bu hay ve huy arasında:

«Bir nim neşe say şu cihanın baharını.»

Diyecek büyük şairin temennisini husule getirecek kadar olsun, bir nim neşe verebilmişsek kendimizi bahtiyar addederiz.

AKBABA

6 Aralık 1923

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1969 - 1970 YARIŞMASI

Günler, haftalar, aylar birbirini kovaladı; elden bırakmadığımız, dilden düşürmediğiniz AKBABA'nız, siz sevgili okurlarından gördüğü büyük ilginin verdiği güçle bir yaş daha aldı.

Evet, AKBABA 48 yaşında! Bu mutlu yıldönümünün sevincini yazarı, çizeri, okuru, kısacası bütün mizah dostlarıyla kutlarken sözü, kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın, dergimizin 40. yıldönümü münasebetiyle kaleme aldığı yazısına bırakmak istiyoruz.

5 Aralık 1962 tarihli AKBABA'da, «Kırk gün değil, kırk ay değil, kırk yıl bu!... Kırk yıl tek şey düşündüm. Kırk yıl tek iş yaptım. Kırk yıl tek sevgiye bağlandım...» diyor ve şöyle devam ediyordu kurucumuz:

«Bir işi, bir saat düşünmek insanı bunalır. Ben AKBABA'yı kırk yıl, günde yirmidört saat düşündüm dersem şaşmayınız. O, uyurken bile benim şuur altındaki düşüncemdir. Her gece, yatar-ken baş ucuma iki şey koyarım: Bir defter, bir kalem... En güzel konuları ne zaman yakaladım, bilir misiniz?... Kaçan uykumu kovalarken!»

AKBABA'yı böylesine sağlam temeller üzerine oturtan, ömrüne ömür katan, onu bir dergiden çok bir mizah okulu yapan, üstadın okuruna saygısı, işine yürekten sevgisi değil miydi?

Sözü yine kendisine bırakalım:

«Ercüment Ekrem'leri düşünüyorum... İbrahim Alâettin'leri düşünüyorum. Reşat Nuri'leri, Mahmut Yesari'leri, Osman Cemal'leri düşünüyorum... Hiçbiri, AKBABA'yı benden daha az sevmeydi.

Hele Ramiz, hele Cemal Nâdir, her çizdikleri karikatürde bir öncekini aşmak için kendi kendileriyle yarışmışlardır.»

«Kırk yıl sonra etrafıma bakıyorum: İsimler değişmiş, yüzler değişmiş, sesler değişmiş... Ama değişmeyen bir şey var: Gönüller!»

Eski ustaların baha biçilmez mirasını genç arkadaşlarımız paylaşmış, bana onları rahmetle andırtan bir şevk içinde, bir güven içinde, bıkmadan, usanmadan, her gün yeni bir arayış, yeni bir buluş peşinde koşuyorlar...»

AKBABA için «Mizah Okuludur» derken, bir gerçeği dile getirmiş olduk sevgili okurlar. İlk çalışmalarını AKBABA'ya getirmiş bir sanatçı gösterebilir misiniz? Dünyın olduğu gibi, bugünün ustaları da AKBABA'da açtılar gözlerini. Orada dirsek çürütüler, en güzel eserlerini orada verdiler. Bugün her biri, ünlü birer isimdirler.

Ve yazısını şöyle bitiriyordu merhum kurucumuz:

«Bir gün, AKBABA'nın ikinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet. Ben, o uzak günlerin sevincini şimdiden tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürünlerini sunan tanımadığım hayâl elleri şimdiden sıkımsak isterim...»

İşte bu yılki yarışmamızın konusunu düşünürken, kurucumuz gibi biz de o yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak, mizahımıza yeni yeni isimler, yeni yeni tebeşümler katmak istedik. Ve güzel olan her yeniye sayfalarımızı açmayı prensip edinen dergimizin 1969 - 1970 Yusuf Ziya Ortaç Armağanı yarışma konusunun «Mizahta Yenilik» olmasına karar verdik.

Yarışma konumuz: MİZAHTA YENİLİK!

Yapılmamışı yapacağız, denenmemişi deneyeceğiz, fakat mizahımıza yeni bir hava vereceğiz.

YENİ DENİNCE: Örneğin 1948'lere kadar hikâyeciliğimiz ve fıkraçılığımız mahalle dedikodularının, mahkeme salonlarının, çapkınlık olaylarının pek dışına çıkamamıştı. Fakat sonraları halkın gerçek yaşantısı yazı konusu oldu, bundan «Sosyal mizah» doğdu. Particilik konu edinildi, «Politik mizah» elde edildi. Hikâyede, fıkırada, hiciv ve taşlamada denenmedik şey kalmadı. Ama mizah, yani insanları güldürme ve düşündürme olanağı, bu saydıklarımızdan ibaret değildir elbet. İşte bu akla gelmeyen araya-çağız, yapacağız, hazırlayacağımız örnekleri yarışmaya katacağız.

Kolları sıvayıp şimdiyedek nelerin yapıldığını, nelerin yapılmadığını düşünelim: Mizah Sözlüğü yapıldı mı? Bir ara başlandı ama devam edilmedi. «A'dan Z'ye» kadar eksiksiz bir sözlük pekâlâ yapılabilir. Kadınları yakından ilgilendiren konular ele alındı mı? Hayır. Mizahî röportajlar yapıldı mı? Çok denendi o. Ama yapılmışlardan çok değişik röportaj tarzı da bulunabilir. Peki başka?...

İşte bu «Başka»yı sizlerden bekliyoruz. Düşünün, hiçbir mizahçının aklına gelmeyen yenilikler bulun, buluşunuzu eser haline sokun, tamamladığınız bir, ya da birkaç eserle yarışmamıza katılın.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1969 - 1970 «MİZAHTA YENİLİK» YARIŞMASI

Kurallarına gelince :

ÖDÜL : Birinciye 2.500 «Hâbinbeşyüz» LİRA

- 1 - Yazıların, daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılması...
- 2 - Yarışmaya katılan eserin «Mizahta Yenilik» niteliğini taşıması...
- 3 - Yarışma zarflarının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması...
- 4 - Yarışmaya katılan eserlerin üçer kopya olması...
- 5 - Daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olması...
- 6 - 3 Aralık 1969'da başlayan yarışmaya katılacak olanların eserlerini en geç 26 Ocak 1970 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalaması...
- 7 - Yarışma; usta, amatör herkese açık olduğu gibi, isteyen takma isim de kullanabilir.

ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Divanyolu Klodfarer Cad. No: 8-10 İSTANBUL

Jüri, 21 Ocak 1970'den itibaren çalışmalarına başlayacak, armağan kazanan eser 11 Mart 1970'den sonra ilk çıkacak AKBABA'da yayınlanacaktır.

Derginiz, 48. yıldönümünü siz sevgili okurları ile kutlarken bütün mizah severleri yarışmaya davet eder, hepinize başarılar diler.

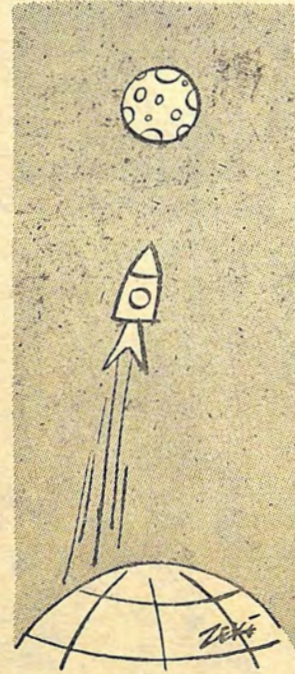

CİLT DOKTORU!

BİZDE...

VE

ONLARDA!..

48 Yılda neler gördük

ZAFER ÂBİDESİ

(18 Ocak 1923)

Ordumuz, İstanbul'a girerken:

KARŞILAMA!

(4 Ekim 1923)

İSYAN OYUNU : 1

Böyle başladı...

(9 Nisan 1925)

Lozan'da başmuraahşımız ve imzası:

İSMET PAŞA

(2 Şubat 1923)

— Musul benimdir!..

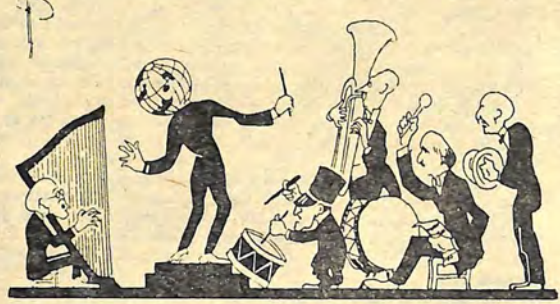
(29 Mayıs 1924)

İSYAN OYUNU : 2

Böyle bitti!

Lozan Konferansında Yunanistan «harp» çalıyor.

Dünya — (Venizelos'a) Âhengi bozma!..

(21 Mayıs 1923)

CUMHURİYET DÜĞÜNÜ:

Celâl Nuri Yenge — Paşacığım, ikiniz bir yastıkta kocayınız inşallah!..

(1 Kasım 1923)

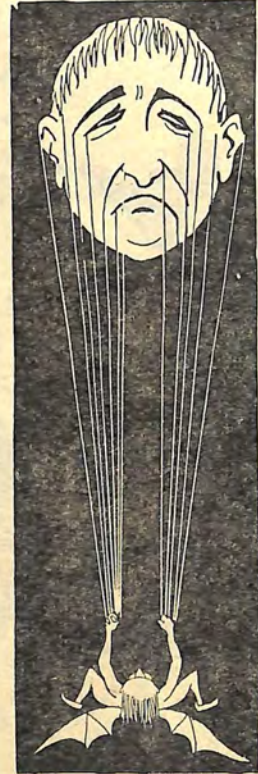
Bir sene içinde

(Akbaba) ne yaptı...

(1 Aralık 1923)

Bir sene içinde

Hâdiseler ne yaptı!..

MİLLET ve MECLİSİ

Açlar... Tohumusuzlar.. İşsizler.. Mektepsizler.. Muhacirler..

(10 Kasım 1924)

Bundan sonra imamlar nikâh kıymayacak..

Hoca — Eyvah.. Bu sefer bana kıyıldı!

(14 Aralık 1925)

1923'te başlayan zafer hâlâ devam ediyor.

Zafer — Bu güneş yolumu aydınlattıkça ilerleyeceğim!

(30 Ağustos 1933)

UĞURLU TARİH

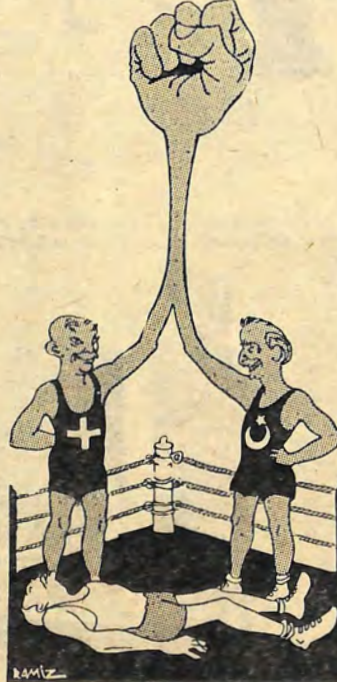
Asilerin âkıbeti.. Saltanatın âkıbeti.
(23 Nisan 1925)

Gazi, inkılâp düşmanlarının yüzle-
rindeki maskeleri çıkarıyor...

(14 Ekim 1927)

Türk — Yunan dostluğu

İttihattan kuvvet doğar!

(16 Eylül 1933)

İsyan sahasına İstiklâl Mahkemesi gidiyor.

— İstiklâl istiyordunuz, işte geldim!
(6 Mart 1925)

Milletin asırlardan beri okuyup yazmasına mâni olan
kargacık burgacık Arap harfleri yerine, yeni medeni
Türk harfleri kaim oluyor.

Türk harfleri — (Arap harflerine) Haydi, sen de
saltanat harabesine!..

(13 Ağustos 1928)

Cumhuriyetin onuncu yıldönümünde:

— Altıyüz sene yaşadım, bu kadar güzel, bu ka-
dar sevinçli gün görmedim.. Ne mutlu on yaşındaki
Cumhuriyete!..

(26 Ekim 1933)

1936 Olimpiyat oyunlarından:

Almanya mania atlıyor.

(14 Mart 1936)

— Köy Enstitüleri açılıyor. —

Köylüler — Gözümüz aydın!

(2 Mayıs 1940)

İkinci Versay!

Fransa — A.. bu benim 1918'de verdiğim sulh şartları!..

(27 Haziran 1940)

Boğazlar Konferansında:

T. R. Aras — Hep bir ağızdan, falsosuz! Kabuuuul!..

(27 Haziran 1936)

— İkinci Dünya Savaşı patladı. —

— Nihayet tutuşturdum!

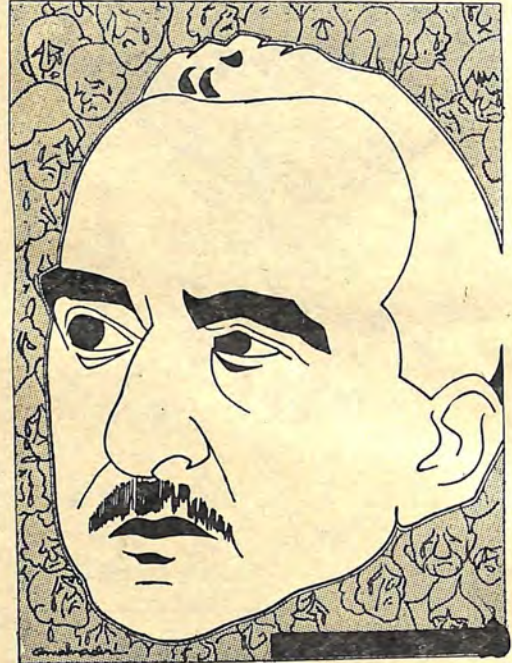
(14 Eylül 1939)

— ATA'MIZI KAYBETTİK. —

Harp ve sulh — İkimiz de kahramanımızı kaybettik!..

(17 Kasım 1938)

Başımız sağolsun!

(9 Kasım 1939)

Amerika — Japonya müzakere-leri harple neticelendi:

Gazetelerden: Millî Müdafaamız için 221 milyon lira tahsis edildi.

Gazetelerden: Şükrü Saracoğlu Başvekîl oldu

— Çok yaşa!..

(9 Ocak 1941)

Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir!

(11 Aralık 1941)

Aslan payı!

(11 Haziran 1942)

Sulh — Yeni efendim... Harb — Acaba beni de hizmetine almaz mı?..

(16 Temmuz 1942)

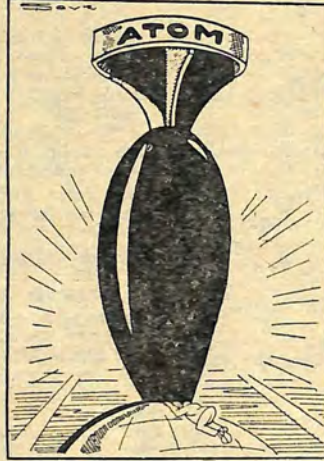
48 Yılda neler gördük

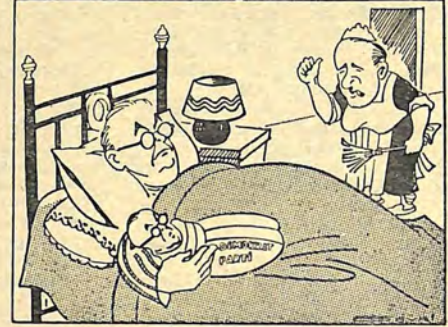
— Demokrat Parti kuruldu —

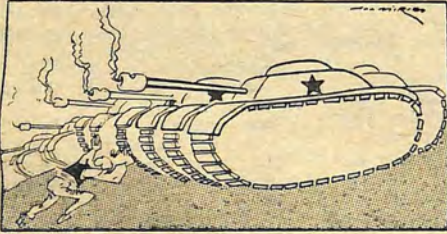
Üçler — Daha güzel bir dünya şerefine
(1 Mart 1945)

Yeni mâbut!
(23 Ağustos 1945)

Köprülü — Tevfik Rüştü Aras geldi efendim...
Loğusa — Aman bizi yalnız bırakmayın..
Al basmasın!
(17 Ocak 1946)

MACAR İHTİLÂLİNDE :
Dayan başarısın!..
(24 Ocak 1957)

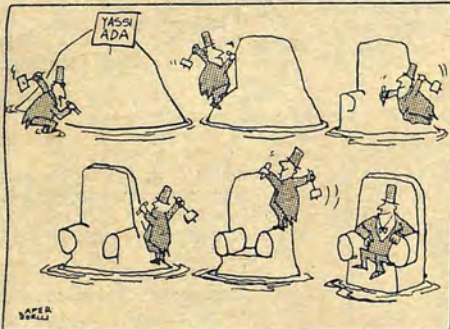
Anne — Adını ne koyalım?
Baba — Sulh!..
(5 Mart 1959)

MaHKûm olan gazetecilerin sayısı
arttı. — Gazeteler —

SESSİZ GEMİ!

(11 Mayıs 1960)

Yazısız
(7 Temmuz 1960)

Teknik Üniversite Rektörü, «Mühendislerimiz de
Avrupa'ya gidiyorlar» dedi. — Gazeteler —

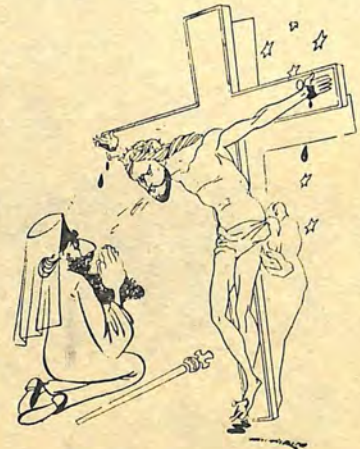

— Doktorlar Amerika'ya, işçiler Almanya'ya,
mühendisler Avrupa'ya gitti, kala kala biz kaldık
Fadime!
(14 Kasım 1963)

Atasözü :
«Horoz öttü, dâva bitti!»
(2 Kasım 1961)

— Kıbrıs'daki kanlı olaylardan sonra —

— Tuuuu!
(15 Ocak 1964)

Müjde Hasan Efendi

Vedat SAYGEL

ESKİLER, «Büyük dert, büyük başta olur» demişler. Afedersiniz ama, bunu kimler söylemişse haltetmişler! Küçük insanları ezen dertlerin yanında, büyüklerin çektiklerine dert mi denir?

Derdin büyüğü memur takımında... Hele baremin en alt sıralarında bulunuyorsan, yandığın resmi-dir! Omrün günün birtakım rakamlarla boğuşmakla geçiyor demektir.

Bendeniz de bunlardan biriyim işte. Ayın onu, onikisi oldu mu, bütün boş vaktimi bir sonraki ayın bütün çalışmalarına ayırıyorum. Net 475 liralık maaşımın hayalini alırım karşısına, ev kirasını çıkarırım, borçlara kapatacağımı ayırıyorum. Gelirle gideri denk getirene kadar sürer bu çalışmalar. Bizim aile bütçesi denen meret bir de hassastır ki sormayın! Bütçe denk bağlandı mı, denenin bozulmaması için ailece nöbet tutarız. Zira hesapta olmayan yirmi beş kuruşluk bir harcama, ya da 475 liraya hesapta olmayan bir yirmibeş kuruş katma, onca emeğin heba olmasına yeter!

Bu nedenle ben hesaba oturdum mu, çıt çıkmaz bizim evde! Büyük küçük işaretle konuşur millet bir-biriyle. Susayan, işaretle su ister. Sıkışan, işaretle dertini ifade eder. Acıkan... Para olmayan yerde acıkmak kimin haddine!

Bu kez aksilik, hesaba oturduğum ilk günden başladı. Sözde maaşı aldım, başta ev kirası olmak üzere dağıtacağım yerlere dağıttım, çocukların okul masraflarıyla kendi sigara paramı ayırdım, artan bir beş lirayı hangi fasla dahil edeyim de şu bütçeyi denk getireyim diye düşünürken, sessizliğine alıştığımız odada top gibi bir ses yükseldi:

— Müjde Hasan efendi!
Baktım, bizim ev sahibi bir sevinç, bir telaş daldı içeri. Çoluk çocuk korkuyla ayaklandık hepimiz.

— Müjde kardeşim.
Şapur şapur öperek sarıldı boynuma. Çekine çekine sordum:
— Hayrola, imardan beklediğiniz kat müsaadesi mi çıktı?
— Bırak onu canım, diye çıktı divana Nasıl olsa çıkacak o. Vereceğim müjde sizinle ilgili.
— Bizimle ilgili.
— Evet sizinle...
Garanti «Biriktirmiş kira borçlarımı zı helâl ediyorum, evimi boşaltın kardeşim» diyecekti. Ağzını aramak için sordum:

— Sevindirici bir şey mi bâri?
— Hem de nasıl!...
Eh, apar topar kapıya atmıyor, ay sonuna kadar oturmamıza izin verecekti belki.

Eşim sordu:
— Heyecandan elim ayağım titriyor. Hayırlı mı bu haber?
— Çok, çok hayırlı!

İçimdeki korku, panik halini aldı. Bir kere bize müjde gelmezdi. Gelse sevindirici olmazdı. Olsa, hiç birimize hayrı dokunmazdı. Hepsi bir arada geldiğine göre, ister misin hocalarından sık sık şikâyet mektubu aldığımız büyük oğlan okuldaki kovulsun!

Sesimdeki heyecanı gizlemeye çalışarak:

— Yoo, önce müjdem i isterim.
— Peki istediğini söyle...
— Bir rakını içerim tamam mı?
— Peki kardeşim, istediğin rakı olsun. Bayramdan sonra...
— Yoo, bayrama kalmamış. Rakıyı ver bana, bayramda içerim.

Hemen aile meclisini mutfakta topladım, ellerindeki harçlıklardan ertesi günün yemek parasına varıncaya kadar bütün paralarını aldım. Saldık oğlanı bakkala. Elinde rakı şişesiyle soluk soluğa geldi.
— Şimdi söyle bakalım.
— Sizin maaşlara zam var!

— Deme Allah aşkına! diyerek bu kez ben sarıldım boynuna.
— Net olarak eline geçen para ne kadardı senin?
— 475 lira...
— Hah, dedi ev sahibi, bundan sonra 500 lira alacaksın!
— Kimden duydun?

Zam yapan kendisiymiş gibi, bir patron rahatlığıyla oturduğu yerden cevap verdi:

— Gazeteleri okumadın mı?
— Yoo...
— Ver şuradan bir elli kuruş...

Yarım paket sigara parasını uzattım oğlana. Gazeteyi alıp geldi ki, haber doğru! Bizim bütçeyi yeniden düzenlemek gerektiği halde, içimi bir sevinç kapladı. 475 lira alan bir memur için 25 lira fazlalık demek, ayda iki gün bedava yaşamak demektir. Ayda bir kez olsun tencereye girecek et demektir. Çocuklara bayramlık pabuç demektir! Gerçi ilk yirmibeş liralık fazlalığın dokuzu rakıya, elli kuruşu gazeteye gitmişti ama, yine de bize birşeyler kalmıştı ya...

Dudaklarımda bir ışıltı, bilmediğim bir şarkının melodisini çalarak fırladım sokağa... Önünden geçenken bizim bakkal kesti yolunu:

— Eee, gözün aydın Hasan efendi...

— Sağol, dedim
— Çocukla gönderdiğim gazetede okudun değil mi?
— Evet, okudum.

Koluma girip soktu dükkâna. Şimdi ya her ay eskisinin üstüne biraz daha binen borçları nasıl temizleyeceğimi soracaktı, ya da angarya faslından özel bir işini üstüne yığacaktı.

Hiç birini yapmadı:
— İsmarla bakalım kahveleri, dedi.

İsmarladık. Ben, maaşıma gelecek zamdan, kahve paraları da çıktıktan sonra elimde kaç lira kalacağını içimden hesaplarken, o durmadan beni sevdiğinden, bu kadarlık parayla nasıl geçindiğimi düşünmekten gözlerine uyku girmediklerinden bahsedip duruyordu. Sonunda:

— Paranı sıkı tut, diye bir de öğüde başladı. Bir kuruşa bin düğüm atmazsan barınamazsın bu dünyada... 25 lira az para değil. Her ay bir kenara atsan, yılda eder şu kadar para...

Sözünü kesip, fincanları almaya gelen kahveciye:

— Hasan efendiden iki kahve daha getir, dedi. Soğumuş mu ne, öncekinden bir şey anlamadım.
Sonra yeniden döndü bana:

— İnsanın parası oldu mu, hayata daha güvenle bakar.
Kapıdan geçen simitçiye durdurup sordu bana:

— Kahvaltı ettin mi?
Etmemişim halde olacağını bildiğim için «Ettim» gibilerden başımı salladım.

— Olsun, dedi, yemekten zarar gelmez. Grevklerinden alıver şuradan iki simit.

Simitleri alıp bıraktım tezgâhın üstüne.

— Paran oldu mu, daha başka hissedersin kendini. Hesapta olmayan masraflar karşısında bocalamazsın. Bak şimdi okul zamanı... Bir değil, iki değil, tam üç çocuk var başında...

Çırağına döndü:
— Arnavut'a git, Hasan efendiden üç salep söyle...
Utana sıkıla:

— Salebi başka zaman içsek, dedim. Henüz zamlı maaşı almadığımızdan, evden hazırlıksız çıktım da...

— Haydi canım, dedi, çocuk olma. Bu da dert mi yanı?

Salep söylemek üzere dükkândan çıkan çırağın arkasından seslendi:
— Önce Hasan efendilere uğra, babalarının bizde olduğunu, bir miktar para istediğini söyle.

Salebi içip çıktım bakkaldan. Küşede ki berber:

— Hah, dedi, gökte ararken yerde buldum seni!

Koltuklayıp soktu içeri. Belli ki o da kendince müjde verecek.

— Hele otur şöyle... Boş bulunma da sana bir haber vereyim.

Sabahtan beri müjde ala ala perişan olduğumdan, berberin hevesini kursağında bırakmak için:

— Yaa, dedim, öyleymiş.
Bozuldu biraz:

— Öyle olan ne?
— Bizim maaşlara zam gelmiş ya...

— Tüh yahu, dedi, duydun demek.

— Eh, sağolsun duyurdu komşular.

Kalfasına döndü:

— Söyle oğlum şuradan dört çay... Hasan efendiden de... Demli olsun.

Kalfayı savdıktan sonra elini dostça omuzuma koydu:

— Sen sen ol, maaşıma zam geldiğini kimseye duyurma Neden dersin...

Yeni akıl etmişcesine birden sordu:

— Çay söyledik ama karnın aç mı? Önce yemek yeseydik keşke...

Ben ağzımı açmadan yine kendi devam etti:

— Neyse, çayları içelim, yemeği sonra yeriz. Evet ne diyorduk? İnsanın dostu var, düşmanı var.

Ucuz tarafından kurtulmak için içmediğim çayın parasını tezgâha bırakıp, ucun ucun kapıya sokulurken utanmayı sıkılmayı bir kenara atıp cevap verdim:

— Evet, insanın dostu var, düşmanı var. Yirmibeş liralık zama duydumu, eloğlu kutlama bahanesiyle bütün maaşı yemeye kalkar!

Fırladım sokağa!

Vedat SAYGEL.

Balık avlamada rekor kırılmasına rağmen fiyatlar değişmedi. — Gazeteler —

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KIŞŞŞT!

EFENDİM, bir yıl kadar ayrı kaldıktan sonra çok şükür sağ salım ve de hayırlısıyla anavatanı kavuştum tekrar.

İnsan mutfakta yemek pişerken birkaç dakikalığına sokağa çıkma yüreği çarpar:

— Ay, yandı mı? Kedi girip tencereyi devirmesin? Akla gelmedik bambaşka birşey olmasın sakın mutfakta?

Değil ki, seksen sekiz ocağında sekizyüz seksen türlü birbirinden acayip aş kaynatmakta olan Türkiye'nizden o kadar zaman uzak kalacak ve dönüşünüzde durumu nasıl bulacağınızı merak etmeyeceksiniz...

Tekrar «çok şükür» diyeyim: herşeyi yerli yerinde ve tam beklediğim gibi buldum. Tencereler ne yanmış, ne devrilmiş. Bazılarının suyu biraz eksilmiş, bazılarında da pişmiş aşlara su katılmış hafiften.

Ama hepsi bilinen minvalde kaynamakta hâlâ:

Fokur da fokur... Fokur da fokur...

Politikada TİP'in tenceresi cadı kazanı olmuş, göbek atıyor. Kediler devirememiş de, içine düşmüş sanki mübareğin!

AP'nin karavanası her zamanki gibi karışık Patlıcan dolması dışılemeye niyetlenenlerle pilâva karışık atmak isteyenlerin dilekleri çatışmış, ortaya bermutad patlıcanlı lâpa kabilinden bir garabet çıkmış.

CHP'nin kabı bir bakıma sır küpü: içinde süt kesilmezse terbiyeli bir yemek, kesilirse ancak kediye verilebilecek bir rezalet olacaktır.

Öteki partilerin kapları zaten cezve sayılır. Ama her biri kendi çapında tıslayıp ötüyor işte.

Bütünüyle sirke mahzeni gibi ekşi birşeyler kokan politika mutfağında aşına böcekler de hiç eksilmemiş: hamam böcekleri, karafatmalar falan eskisi gibi cirit atmakta.

Sanat ve edebiyat (basındaki edepsizlik edebiyatı dahil) mutfakları ayrı bir âlem. Memleke-

tin ekonomik kalkınmasıyla birlikte ruhsal temposunun da hızlanması mı nedir, oralaradaki fokurtular büsbütün cümbüşlü bir hale gelmiş.

Bakıyorsunuz, kap kaçak kendiliğinden yürümekte, toslayıp tıngırdamakta. Hangisini kaldırsanız altından bir sürü ne idüğü belirsiz haşarat fırlıyor.

Çoğu da zehirliye benzer...

Sosyal hayatın sofralarına dadanan böcekleri de eskisinden azgın gördüm. Tatlılara üşüşen irili ufaklı sinekler, kendini kelek-bek sanan keneler, yolunu şaşır-mış eşek arıları falan pek bollaşmış.

Ekonomik kilerlerdeki örümceklerle çıyanların, kıyı köşe deliklerde kuyruklarının ucu görünen birtakım akreplerin lâfını etmeyeim, daha iyi.

Yurda dönüşümden iki gün sonra, biraz vatan havası alıp hasret dindireyim diye annemin Erenköy'deki evinin civarında yürüyüşe çıkmıştım. Bir sokak köşesinde, at pisliklerinin arasında bir takvim yaprağı ilişti gözüm.

Hani günün saatlerinden, Fransız İhtilâlinin tarihçesine kadar birbiriyle ilgili ilgisiz bir sürü bilgiler veren takvimler vardır ya: işte onlardan bir yaprak:

Huyumdur, yazılı ne görsen okurum mutlaka. Gübre içinde olsa bile.

Eğilip buna da göz gezdirdip. «Kasım 16» tarihinin altında iri harflerle şunlar yazılıydı:

«HAŞARATIN SAKLANMASI.»

— Hay yaratana kurban olayım, diye düşündüm; demek şu plân cenneti memleketimizde tek-mül haşaratın sırı kadem basacağı belirli bir gün de var?

Sonra birden aklıma geldi:

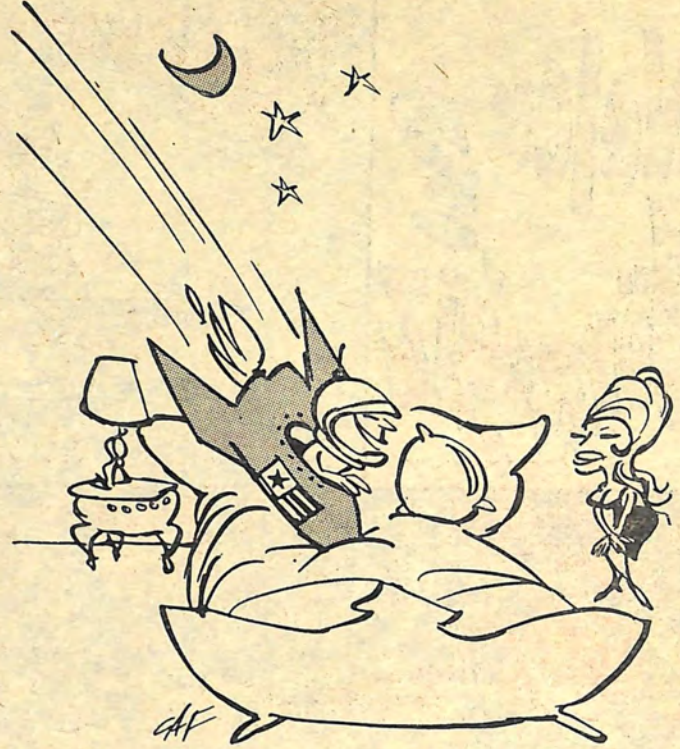
Kasımın onaltısı çoktan geçmişti!

Peki, gizlenme günleri gelip geçtiği halde neden gözden kaybolmaya lüzum görmez ortalık-taki haşarat?

Bir güvencikleri mi var?

Refik ERDURAN

— Bir astronot İzmir'e evlenmek için gelmiş. —

YUMUŞAK İNİŞ!

AKBABA

Günlük yaşantı sizi sokuyorsa azaba,
Salık vereceğim şey iyi gelir asaba...

Size bir tavsiyede istiyorum bulunmak:
Düşündünüz mü bilmem gülmeyi hiç acaba?

Bir kilo pırloladır attığın her kahrkaha;
Onun için lüzum yok gitmeye hiç kasaba...

Kaynana dırdırını, âmirin vırvırını
Unutturacağım katıyorum hesaba...

Evli isen her hafta evde neşe olacak;
Sizi güler gördükçe gireceğim sevaba...

Bekârsan flörtüne O'ndan anlat bir fıkra;
Bomba gibi güzeller tavlamaşı da caba...

Getirir gagasıyla gökyüzünden neşeyi;
Zümrüdüanka gibi, hem araba araba...

Tembih et müvezzine öyleyse her çarşamba
Geçerken sizin eve bıraksın bir AKBABA!..

Mukadder ÖZAKMAN

Ana hasreti

Türk işçilerinden sonra, Kıbrıs Türkleri de Avustralya'ya göç etmeye başlamışlar.

Bazı kötü niyetlilere fırsat vermemek için hemen belirtelim ki, bu göçlerin ekonomik baskılarla hiç ilgisi yok.

Yavru vatandaki soydaşlarımızı bağrımıza basmak için yıllar yılı, «Çıktık» dedik, «Çıkıyoruz» dedik, «Geldik, geliyoruz» dedik, arada deniz olduğunu kavuşmanın mahşere kaldığını görünce, avunuruz diye kendimizi diyar-ı gurbete verdik.

Dedik ya, yavrumuzun yollara düşüşü ne para yokluğundan, ne baskı siyasetinden... Ana hasretinden beyim, ana hasretinden...

Sınavda

Hukuk sınavında profesör, öğrenciye sordu:

— Zengin bir akrabanız öldü. Siz de mirasçılar arasındasınız. İlk yapacağınız iş ne olacaktır?

Öğrenci hemen cevap verdi:

— Mirasa konduğumu duyan dostlardan borç almak!..

CAF

AYBAR — TİP'İM DEĞİL!..

Neler Göreceğiz?

YİNE
SANDIKTAN
FIKTİM...

SEÇİMLER GÖRECEĞİZ.

BİZ GİDİNCE AYIN ŞEHİRLEŞTİĞİNİ GÖRECEĞİZ.

BAZI ŞEYLERİ HERGÜN GÖRÜP YİNE GÖRMEMEZLİĞE GELECEĞİZ.

YEDİ

İyimser olalım

Biliyorsunuz, bu sayı ile 48 yaşına bastı AKBABA'mız. Şöyle böyle yarım asırlık bir ömrü var basın dünyasında. Diğer sayfalarımızda okuduğunuz gibi, neler neler görmedi geçen 47 yıl içinde... Şimdi biz gördüklerimizi bir yana bırakalım, göreceğimiz konusunda gelin hep birlikte yedi günlük bir hayale dalalım. Şöyle iyimser taraftan... İnsana umut verici taraftan... İşte yine gazeteler önümüzde. Yurt ve dünya sorunlarıyla ilgili dizi dizi haberler, gözlerimizin önünde oynayıp duruyor.

«Ramazan gelince, 3,5 liradan satılan piring, 620 kuruşa çıktı.»

«Hava bozunca, 55 liradan satılan odunun çekisi, 70 liraya çıktı.»

Haydi, gözlerimizi yumalım, insanüstü bir gayretle iyimser hayallere dalalım. Yıl kimbilir bindokuz yüz bilmem kaç... Günlerden yine bir pazartesi... Yine ihtiyaç maddelerinin fiyatlarıyla ilgili birtakım rakamlar var gazetelerde.

«Ramazan gelince, 620 kuruştan satılan piring, 350 kuruşa indi.»

«Hava bozunca, 70 liradan satılan odunun çekisi, 55 liraya indi.»

Olmayacak şey mi yanı? Küçük bir değişiklik gerekecek, o kadar. Günümüzde, ısı düştükçe odun fiyatını yükselten zam, yerini ısı ölçen araçlara bırakır vesselâm.

Örneğin barometre ya da termometre pekâlâ bu işi başarabilir.

Görürüz inşallah

Para bulmak için Ankara'ya giden İstanbul Belediye Başkanı Atabey

dönüşünde, «Onmilyon liralık vaad aldım» diyor.

Ortak Pazar toplantısına katılan Dışişleri Bakanı Çağlayangil, yurda ümitle döndüğünü söylüyor.

Yok yok telaşlanmayın hemen. Olay doğru olmasına doğru ya, yine gözlerimizi çevirelim gelecekteki bir salıya...

Atabey, uçağa bindiği gibi Ankara'ya gidiyor, dönüşünde güleç bir yüzle demecini veriyor: «Hükümetten, onmilyon lira aldım.»

Hattâ rivayete göre Başbakan, «Onmilyon belki yetmez, gelmişken alın şu onbeş milyonu da yanınızda bulunsun» diye rica etmiş, tok gözlü Belediye Başkanımız, «Yoo, valla istemem» demiş. «Zaten yokluktan değil, iş olsun diye istedim onu da...»

Diğer taraftan Ortak Pazar toplantısına katılan Dışişleri Bakanımız, yurda ayak basar basmaz müjdeyi vermiş: «Ümidümü elde ettim!»

Ümitle gidenlerin, vaadle döndüğüne alışan bizler, bu durumu görünce ne yaparız acaba?

Borç bulmanın rahatlığıyla şimdi ki gibi yan gelir yatar mıyız, fakirlikten kurtulmak için hamleyle kalkar mıyız?

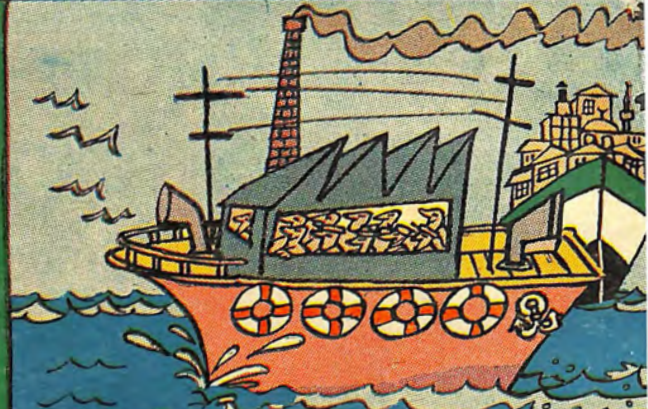
Fren ayarı

Ay yolculuğunu tamamlayan Apollo-12 dönüş yolunda.

Bu yolculukların en dikkatimizi çeken tarafları gidişleri, Ay'a inişleri, dünyaya dönüşleri değil de, atış hazırlıkları oluyor.

Farkındasınız her halde. Füze rampasına oturtulunca, bütün dünyaya haber yayılır: «Geriye sayma başladı» diye. Sayma dedikleri de, milyonlar, yüzbinler değil; «Dokuz, sekiz, yedi, altı» diye ondan sıfıra doğru eksiltme...

Daha Neler?

1999 yılında denizler altında şehirler, fabrikalar kurulacak. Bizde de deniz üstünde fabrikalar kurulacak (Altı da bir üstü de birdir denizin)

Elbise giyen kadınların utançtan yüzleri kızarmayacak.

NELER Çizeceğiz?

AY KRİTERLERİNDE BEKLENTİLER
FİSKİRALIK

BAYAR'IN AFFI GÜNÜN
KONUSU OLACAK

İSTANBUL'UN SU DEDİNE
KESİN ÇARE BULUNACAK

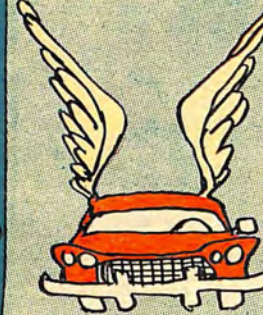

ORTANIN SOLU TERKEDİLECEK.

SOLUN
ORTASINDAYIZ

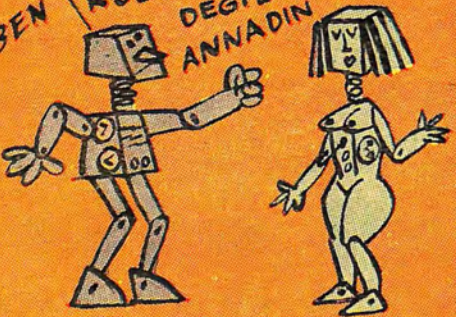
BOĞAZ-
DAN DENİZE
LIÇAN ARABALARA
ÇARE BULUNACAK.

VE DEMİREL YİNE
SANDIKTAN ÇIKACAK.

BEN ROBOT DEĞİLİM Mİ?
ANNADIN MI?

insanlar
2500
yılında
ay'a
göç
ederken
dünyayı
robot-
lara
birakacak.

GÜN

Hücumna geçen diğer güçler ne o-
lacak? .
Çöpler ve hippiler de yenmez ki...

Hayra yoralım

İtalya'da grev. Fransa'da grev. Ja-
ponya'da, grev. Amerika'da, savaş
aleyhtarı hareketler.

Bizde ise son yılların modası ba-
line geldi. Falan iş yerinde grev yū-
zünden olaylar çıktı, filan fabrika-
da grev çıktı...

Şimdi fakültelere atladı olaylar.
Malum, sezon açıldı. Falan fakülte
ile filan fakülte öğrencileri arasında
çatışma çıktı gibi haberler, şimdi-
den boy göstermeye başladı gazete-
lerde.

Hayra yoralım, hayırlı olsun. Gün
gelecek, aksini de duyacağız bunla-
rın. Ve gurur duyarak okuyacağız
inşallah:

«Falan fabrikadan Avrupa'nın ihti-
yacını karşılayacak kadar mal çıktı.»

«Filan fakülteden şu kadar atom
âlimi çıktı.»

Hep olay çıkmaz a, bakarsınız işe
yarar bir şeyler de çıkar.

Aldatmaca

Bir mesele kalıyor geriye. Bütün
bunlar gerçekleşirse, millet «Nisan
Bir» lerde ne yalan uydurup kandı-
racak karşısındakini?

Kolayı var.

«Yurt çapında yapılan arama-ta-
ramada, ilaç için bir bıçak, bir ta-
banca bulunamamış» deriz, aldatma-
nın sevinciyle karşısına geçer kıkır
kıkır güleriz!

Düşünüyoruz da, kendi kendimize,
«Ona kadar saymak, yolculuğa yeter-
li olduğuna göre, şimdiden frenleri
kontrol etmeye başlamalıyız» diyo-
ruz.

Zira on, yirmi, otuz değil, bildik
billeli yerimizde sayıyoruz

Bu hızla harekete bir geçerse ki,
günün birinde elbet geçeceğiz, işin
kötüsü Ay'a varsak bile üstüne güç
ineceğiz. Bu saymaya balata falan
pek dayanmaz da...

Umulur

Önümüzdeki yıllarda sanırız poli-
tikacılarımız kafa kafaya verecekler,
tekmeyle, yumrukla, küfürle yüzde
kaç kalkınma hızı sağladığımızı he-
sap edeceklerdir.

Sonucun ümit verici olduğunu gö-
rünce ister istemez çalışma sistem-
leri değişecek, muhalifi ile muvafığı
ile hepsi aynı rotayı izleyecek.

Bakmışsınız pencereyi andıran
bütçemiz iyileşmeye yüz tutan bir
yara gibi kapanmış, ülkeye bolluk
bereket yağmış! Köylümüz bir giy-
diğini bir daha giymiyor, kentlimiz
kira evine itibar etmiyor. Güçlü ül-
kelere borç için avuç açmıyoruz, fel-
lik fellik alacaklılardan kaçmıyoruz.

İyi niyet, sıkı gayret, dünyaya bir
kez daha parmak ısırtırız nihayet!

Başladı bile...

Gelecek hakkında hayaller kura-
ken, yarının müjdeleri şimdiden du-
yulmaya başladı bile.

İşte biri: «İstanbul, palamut hücu-
muna uğradı!»

İlerde şuna benzer haberler du-
yarsak şaşmayalım:

«İstanbul meyve ve sebze hücu-
muna uğradı.»

Ama diyeceksiniz ki, «Canım teh-
likesiz hücumlardır bunlar.»

Oyle. Balığı yer, hücumu durdu-
ruruz. Meyveyi reçel yapar, kavanoz-
lara doldururuz.

Hademe dediğin

MÜDÜR yardımcısı:
— Vallahi beyefendi, dedi müdür, geçenlerde Defterdar bey öyle bir mahcup oldu, öyle bir mahcup oldu ki, sormayın efendim. Tuttu elini sıkı.

— Onun?
— Evet efendim, Şakir efendinin elini sıkı. Ben vaziyeti anlatınca adamcağız utancından yerin dibine girdi. Bu adam zannederim düpedüz biz memur milletiyle alay etmek istiyor... Vallahi bilmem efendim gözünüze ilmişti mi, o kol düğmeleri? Ben kaç yılın memuruymun beyefendi, daha öyle bir kol düğmesi takmadım. Ya oğlanın eski düğmelerini kullanırsınız, ya da o bizim üç buçuk liraya aldığımız düğmeleri.

— Ya yakası? dedi müdür. Nedir o öyle canım, her gün kolah, her gün kolah.

— Kravatı müdür bey kravatı... Biz işporta malı takıyoruz, o en iyisinden lüks buruşmaz kravatlardan takıyor. Geçenlerde bir su istemiştim kendisinden, o sırada bir de vatandaş girmişti içeriye, bir onun kıyafetine baktı, bir benim kıyafetime, kâğıdı ona uzatıp:

«Buyrun muavin bey!» demesini mi? Suyun arasında ööö ööö derken az daha boğulacaktım. Vatandaş:

«Benim muavin» dedim. Dedim ama, vatandaş ha bire kâğıdı hâlâ Şakir efendiye uzatıp duruyor. Bakım olmayacak, nasıl ispat edeyim muavinin ben olduğumu, kaşlarını çatıp:

«Şakir efendi, bir daha bardağı böyle kirli getirirseniz kovarım sizi, anladınız mı, kovarım sizi» dedim. Ancak o zaman vatandaş benim muavin olduğuma inanabildi. Yani demem şu ki efendim, Şakir efendi basbayağı bizim otoritemizi sarsıyor.

Müdür:
— Elbisesi de çok pahalı kumaştı, dedi. Üç düğme, yandan yırtmaçlı... Efendim bu kadarı da fazla hani...

Müdür yardımcısı:
— Evet beyim, dedi, bu kadarı da fazla. Yeni pardesüsünü görmediniz galiba?

— Ne, pardesü mü?
— Evet, pardesü efendim.
— Hademede pardesü hal...
— Evet efendim, hem de son mo-

da. Onun görmez tarafından şöyle bir yokladım, kumaşı en iyi cinsten, üstelik üzerinde de su geçirmez diye yazıyor.

— Yahu bizimkisi hem su geçiren cinsinden, hem de dört yıllık be! — Benimki altı yıllık beyefendi. Bir kez tersyüz ettirdim de... Efendim, sonra şey giyiyor, kösele giyiyor...

— Demeyin?
— Vallahi beyefendi. Üstelik biliyor musunuz, yazlığı ayrı, kışlığı yine ayrı. Yazın makosen, kışın bağcıklı. Bizim bir bağcıklı var, onu da yaz kış sürteriz.

— Canım, dedi müdür, bu herif buraya bizim başımıza belâ mı geldi?

— Efendim arkadaşlar da şikâyetçiler... Arif beyi biliyorsunuz beyefendi?

— Beş çocuklu Arif bey mi?
— O da şikâyetçi ama, esas sekiz çocuklu Arif bey çok şikâyetçi. Efendim geçenlerde müfettiş bey çay söyletecek olmuş, Şakir efendiyle Arif bey yan yana duruyorlarmış, müfettiş bey bakmış, bakmış, parmağıyla bizim Arif beyi göstererek: «Koş bana bir çay söyle gel!» demiş Ne yapsın Arif bey, çayı söyleyen koskoca müfettiş; vatandaş olsa, insan dökülen kılığına kıyafetine bakmadan, «Ben değilim hademe, budur» diye Şakir efendiye gösterebilir ama, gelin görün ki karşınızdaki vatandaş değil, demin de söylediğim gibi koskoca müfettiş.

Müdür:
— Çorabı da fitilli, dedi.
— Fitilli efendim fitilli. Hem sanırım, dört beş çift çorabı var. Benimki iki çift beyefendi...
— Benimki de üç çift... Ama muavin bey, kabahat da bizim hani, hiç hatırlatmadık ki, hatırlatmak gerek! Gerçi saygısı, terbiyesi...

— Yok efendim, asla ona bir diyeceğimiz yok, saygısı terbiyesi yerinde. Arkadaşlar da aynı kanıdalar. Gerçi hepsi de su isterlerken, çay kahve söyletirken, evrak havale ettirirken yerin dibine giriyorlar ama, saygısı, terbiyesi için hiçbir şikâyetleri yok.

— Canım aklımda Şakir efendi iyi çocuk.

— Yalnız kılığı kıyafeti uygun olmasa...

— Evet evet, tek kusuru, kılık kı-

yafetinin hademelğe uygun olmaması.

Müdür, bir an kafasını kaşıyıp, bir sigara yaktıktan sonra:

— Muavin bey, dedi, acaba hademelerin kılık kıyafetleri hakkında herhangi bir yönetmelik falan hatırlıyor musunuz?

Müdür yardımcısı:
— Vallahi öyle birşey hatırlamıyorum beyefendi, dedi. Ama, memur geleneğine göre, bizim bildiğimiz, hademelerin kılık ve kıyafetleri düzgün olamaz. Hele hele bir müdürle, bir muavinle, bir memurla yarışamaz. Hademe dediniz miydi, gömleğinin yakası eğri, ceketinin kolları, pantolonun kıcı yamalı, ayakkabısı delik olmalıdır...

— Efendim, dedi müdür, hepsinden çift olmalı hem de... Kıçında tek yama olursa, pabucunda tek delik olursa, yine bir yanlışlığa meydan verip memur sanılabilir. Değil mi ya efendim?

— Öyle beyefendi... Bizim Cenap beyin gerçi kıçında iki yamalık var ama, bir tanesi pek ufak...

— Sonra efendim, bizim bildiğimiz hademe milleti pardesü giymez, daha doğrusu giymez. Paltolu pardesülü bir hademe, düpedüz âmirine memuruna karşı saygısızlık ediyor demektir.

— Efendim, demin hatırıma gelmemişti, atkısı da var.

— Atkı?

— Evet efendim, hem de ipekten.

— Aaa, bu olamaz işte! Sabrım tükeni artık. Çağırılın onu, haddini bildirelim. Benim atkım yok be birader, bir hademenin nasıl atkısı olur? Hem de ipekten. Bir devlet dairelerinde hademeyle memur birbirine karıştırmıyды, artık o daireden disiplin misilpin bekleme, herşey tümden lağa olur, anladınız mı, lağa olur.

Zil çaldıktan hemen bir saniye sonra içeriye giren Şakir efendinin kıyafeti, «ki hikmetinden sual olmaz» müdürününkinden en az bir gömlek üstündü.

— Buyrun efendim, dedi terbiye-lice.

Müdür, kaşlarını çatarak:

— Bana bakın Şakir efendi, dedi, bazı durumlarınız var ki, hiç hoşumuza gitmiyor.

Şakir efendi, pancar gibi kızardı:

— Bir kabahat mi işledim beyefendi? dedi.

— Atkı kullanıyormuşsunuz?

— Evet efendim.

— İşte, bu suçtur. Âmirinin giymediğini giyen, âmirinin yiyemediğini yiyen hademe suç işlemiş sayılır.

— Takınam bir daha efendim.

— Sonra, pardesü giyiyormuşsunuz... Her ne kadar hademe kılık kıyafeti hakkında herhangi bir kanun, herhangi bir yönetmelik yoksa da, içtiatlarla göre hademe kısmı paltoları giymez. Bir şartla ki, o, dairede tüm memurların pardesüleri olur, o zaman hademe de kendisine zengin bir akrabası tarafından hediye edilmiş, kol yenileri saçaklanmış, yakası yirtilmiş, etek uçları dökülmüş bir pardesü giyebilir. Siz de biliyorsunuz ki, bizim memurlarımızdan tam onbir kişinin pardesüsü yok. Ancak ikisinin var.

— Pekiyi, onu da giymem efendim.

— Sonra, bundan böyle kolalı gömlek giymenizi, hele manşet takmanızı şiddetle menediyorum. Teamüle göre, ancak müdür ve müdür yardımcılar manşet takabilirler. Memurlar da ancak bayramlıklarını giydikleri zaman bunu kullanabilirler, tabii varsa...

— Evet efendim...

— Kravatla gelince, bir hademenin kravat takması, sureti katiyede yasaktır. Teamüle göre bir hademe asla ve asla kravat takamaz.

— Evet efendim...

— Gelelim elbiseye... Yarından itibaren kendinize, kıçında iki kocaman yamalık bulunan bir pantolonla, ayrıca göğüs cebi sağ tarafta bulunan havı dökülmüş bir ceket edineceksiniz. Bakın memur arkadaşlara, hangisinin göğüs cebi solda? Neden? Hepsisi de tersyüz edilmiş de ondan.

Hademe Şakir:

— Başlıstüne efendim, dedi.
— Ayakkabı meselesine gelince, şu kadar yıllık müdürüm, bırakınız ayakkabısı delik olmayan hademeyi, memurunu zor gördüm. Devairin ayakkabı teamülü böyle olduğu cihetle, siz ne demeye, hem deliksiz, hem de kışlığı ayrı, yazlığı ayrı kösele ayakkabı giyebilirsiniz?

— Afedersiniz efendim.

— Bu da suçtur Şakir efendi. Ayrıca, çorabınızda yama olmaması da suçtur. Şunu biliniz ki memurun ki yamalı olunca, sizinkisi mutlaka delik olacaktır, anladınız mı?

— Anladım efendim.

— Yarın sizi mesleğinize yakışır bir kılık kıyafetle görmek istiyorum. Hepsisi bu kadar.

— Başlıstüne beyefendi.

— Şimdi gidebilirsiniz.

— Şey, dedi o sıra müdür yardımcısı, birşey de ben diyecektim efendim.

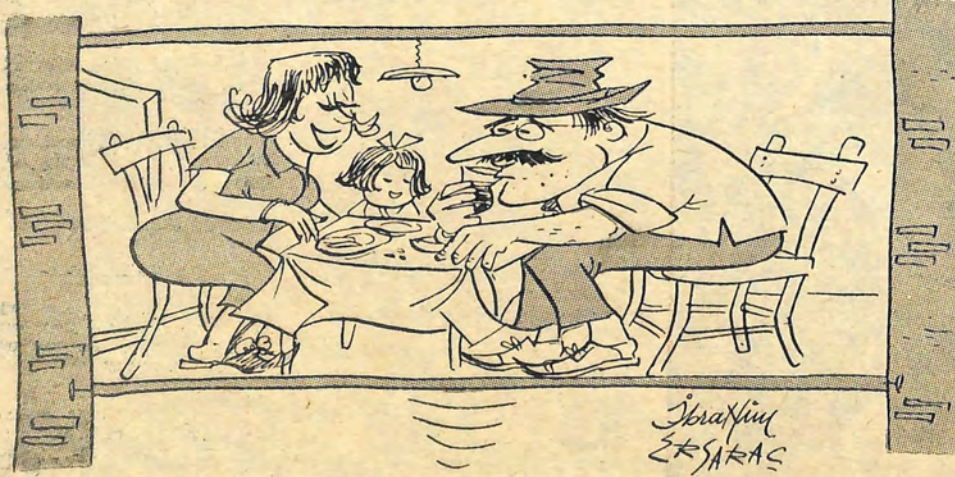
— Buyrun, dedi müdür.

— Şakir efendi, sana renkli gazoz içmeyi de yasaklıyoruz. Teamüle göre, renklisini müdür, rensizini memurlar içebilirler. Hademeler ancak su içebilirler, anladınız mı, su...

— Pekiyi efendim.

Şakir efendi çıktıktan sonra:
— Oh be, dedi müdür, nerdeyse daire bir hademe yüzünden lağa olacak, memuru kimdir, âmiri kimdir, hademesi kimdir belli olmayacaktı. İyi bir ailenin çocuğuymuş, sonradan düşmüşlermiş, bize nesi be birader! Burada kanun işler, yönetmelik işler ve de devair teamülü işler...

Muzaffer İZGÜ

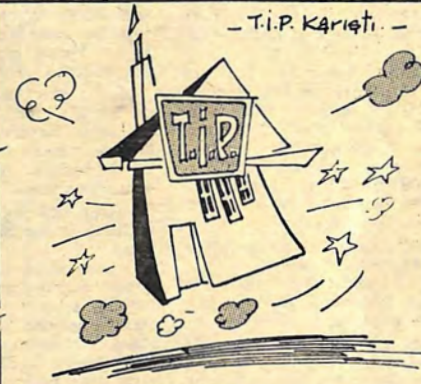
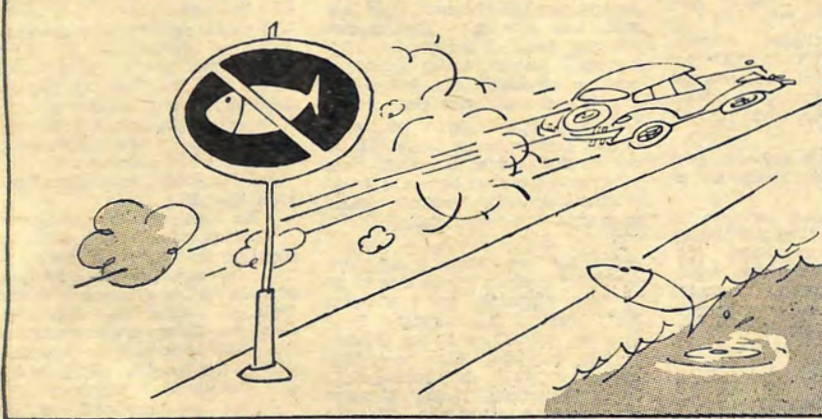
Yazısız

— Mübaşirlerin daha uygun birses tonu ile bağırma ları isteniyor. —

— Palamutların karaya vurması belediyenin başına dert oldu. —

«YENİLER»

Yeni kabine nin üyelerinin çoğunu tanıyoruz: Ya eski kabineden, ya basından, ya özel dostluktan...

Yeni birkaç simayı, bir süre sonra, akraba olmuşcasına tanıyacağız. Çevre ufak bir çember çünkü... şu kadarlık!

Kara arabalar, berberden yeni çıkmış hanımlar taşıyor, bugünlerde Ankara caddelerinde.

Premiyerlerin, en ön sırasında, yeni yeni başlar... Yeni yeni etoller var.

Size en önemli Bakanlıklardan ilkinin başına getirilen kişiyi sunacağım. Sunuş, tanışıklıktan değil, uzaktan inceleme üzeredir:

ORHAN OĞUZ :

Eskişehir'lidir. Eskişehir listesinde ikinciliği almıştır seçimde. Seyfi Öztürk'ten sonra. Kendisi tıknazca, karısı ipincedir. Yanaklıdır, Papiyonludur. Babacandır. Gülleryüzülüdür. Radyoda yaşını duydum, ama kanıştırıyorum. Görünüşçe 40-45 yaşlarındadır. Giyimisi, «berduşsal» değildir. İki dirhem bir çekirdek de değildir. Politikaya yeni atılmıştır ve ilk atılıştta, en tepeye kondurulmuştur.

Şimdiye değin o Bakanlığa getirilenlerden, ama hepsinden, Hasan Ali'den, İbrahim Ertem'e dek, farklıdır, hem psikolojikman, hem yaşantı bakımından...

Millî Eğitim Bakanı olmadan da, «elifbası» vardı Millî Eğitim Bakanı olmadan da eski kalıntıları gezerdi, Millî Eğitim Bakanı olmadan da kendinden üzülməsi, bütülməsi, irkilmesi yoktu. Bi-

ankara nimet arzık

MEKTUBU

zim Anadolu halkının, fazla sefalet çekmemişinin, seltilleri balla beslenmiş bir sağlamlığı vardır. İşte o cinsten!... Biolojikman sağlam yanı.

Ortamla kucaklaşması (Bakanlık ortamıyla) nasıl olacak meraklanıyorum. Sonunda ortam yener insanı, ama dut ağacı silkelere gibi silkeleyecektir, kolları yoruluncaya kadar. Bir iki çürümüş dut düşürebilirse, ne âlâ... Büyük problemlere eğilmeye gelinece... Uy, uy, uy Akbabam, yine içlerim sızlamaya ve sızlanmaya başladı!

O Alanya'daki hali içimi azıcık açıyor. Kleopatra'nın, her noktasından denize girdiğini yeni —boya— turizminin keşfettiği kıyıda, o da her vatandaş gibi denize daldı çıkıyordu ve Kleopatra'dan çok daha rahatı bunu yaparken...

BOYKOT VE BALO :

Biliyorsunuz, bir kampus kurmuştur Eskişehir'de. Daha inşaat devam etmektedir. Uzun süre de edeceğe benzer. Orta Doğu cinsinden bir Üniversite, Orta Doğu kadar zengin değilse de. Kocamandır kampusun alanı...

Kampusu yeni kurmuştu, ve boykot başlamıştı hemençik. Ta lebe lokalleri işgal etmişti.

Otomobilin içindeki «yanaklı» adam, tereddüt eden şoföre:

«— Çek» dedi, «mektebe girecez».

Ve girdi. Birbuçuk gün kadar mektepte oturdu. Fazla birşey yapmayacağını kestirince, atladi İstanbul'a gitti. Onu o gece, baloda gördüler, hani Gina Lollobrigida gelmişti ya, ne balosuydu o? O baloda...

Tanıslara:

«— Sıkıldım» diye omuz silkti, «azıcık hava değiştirmek istedim».

Bu «batılı» bir tepki bence...

Aynı durum şimdiye değin tanıdığım Millî Eğitim Bakanları, beş perdelik bir trajedinin beş perdesini de sektirmeden oynarlardı: Kasılma, yermiş, söylev, it ham, öz özünü övme...

Bu tutumu «hafif» bulurlardı, hafif? Hayat hafifletilmeye değmez mi sizce?

İNELER, ÖKÜZLER :

Söylev dedim de, hatırıma geldi çok şirin birşey...

Bundan üç gün önce, radyo dinliyordum. Eski Millî Eğitim Bakanı bir demec veriyordu. İlk demeci o verdi. Tarım Bakanı o

şimdi. İyi adamdır, fakat demec seviyor galiba fazlaca... İnsan para sever, kürk sever, işte o da demec seviyor... Eskiden nasıl «öğrenci, maaşlar vaadlar» diye kolay konuşmuşsa; şimdi, dün bir bugün iki, yeni Bakanlığında da «inekler, öküzler, veterinerler» diye başladı bile... Hayran oldum hem demec gücüne, hem konuları inceleme vitesine...

Bu vitesle biz zaten güneş sisteminin dışına fırlamıyacak mıyız? Ay, pöf.. ne ki?... Şuracıkta üstüne basılı bütütün abla laşmış Ay!

REİS :

Dönelim, Reise... Eskişehir'de ona öyle diyorlar da.

«Reis» sağlamdır. Görtişlüdür. Tuttuğunu koparışlıdır. Uzun vâdeli düşünebilen adamdır. Konstruktiftir. İktisat Bakanı olalı lirdi formasyonunca, Millî Eğitimi kopardığına göre, düşüncefe ri vardır uygulamak istediği... A ile hayatı düzgündür. İki çocuğu vardır, ve incek bir karısı, İngilizceli. Yardımcısıdır, sekreterliğini yapar. Ev hanımıdır da ayrıca... Gerilmesi, kasılması yoktur.

Reis de «burun yapan» cinsten değildir, iş yapan cinstendir.

Paris görmüş, Amerika görmüş tür.

Bir de kompleksiz bir Millî Eğitim Bakanını deneyelim. Merakım, «ortama ne kadar dayanak caktır?»..

Ben diyeyim altı ay, siz diyesiniz... Ne diyesiniz?...

Nimet ARZIK

YENİHİSAR kasabası yeni belediye teşkilatını kurmuş, yapılan seçimden sonra Belediye Başkanlığına kasabanın eşrafından Hasan İşbilir seçilmişti.

Belediye meclisinin ilk toplantısında bucağın kalkınması için gerekli çalışmaların ne yolda yapılacağı görüşülüyordu. Üyelerden Kırbıyık İbrahim:

— Kasabanın kalkınması turizmle mümkündür. Hükümet özel teşebbüs, holdinglere kesenin ağzını açmalı belediyeleri unuttu. Ankara, gönderilen bütün heyetlere:

— Kalkınmak için para mı lazım? Buraya kadar zahmet etmenize lüzum yoktu, deniliyor. Turistleri köyünüze çekmeye bakın.

— Tarihi kalıntılar yok ki, yabancı turistler ziyarete gelsin...

— İşletin kafalarınızdı, doldurun belediyenin kasasını... Eskiden kalma çeşme falan da yok mu?

— Yirmi yıl önce yapılmış bir hayratımız var...

— Tamam işte. Bu çeşmenin sivaları varsa kazıyacaksınız. Lülesi mevcutsa kıracaksınız... İki asır önceden kalmış, tarihi çeşmedir artık. Krallar ağızlarını dayamış, kana kana su içmişlerdir. Hele işin içine bir de seks karıştırırsanız... turistler kuyruk olacaklardır çeşmenin başında. Ol çeşmenin suyundan on gün su içenlerin cinsî iktidarlarının arttığını yayacaksınız etrafa. Kleopatraya Mısır'a damacana içinde köy çeşmesinin suyundan getiriyordunuz...

Başka bir üye bu fikre itiraz etmişti:

— Çeşmenin üzerinde hayrat sahibinin yeni türkçe ile ismi yazılı... Kim yutar iki asırlık olduğunu?

— Yazıyı kazıtırsınız...

— Hayratı yaptıran babamdı. Siz o yazıyı kazıtırsanız, ben de vârisi

sıfatıyla çeşmeyi kökünden yıktırır, suyunu da eve çevirtirim!

— Anlaşıldı çeşme işi yattı... Pek... Mademki çeşmeyi turistlere vermiyorsun, gelir getirecek bir fikrin de yok mu verilecek...

— Alafranga bi yüz numara insanı teklif ediyom. Şincik turist otopostan iner inmez ayak yolunu soruyor. İçinde kâğıdı, fuskayeli suyu olmayanlara da girmiyor.

Meclis gereğini düşündü. Alafranga bir W.C. nin en aşağı 30.000 lira istediği, belediyenin kasasında ise 30 lira mevcut bulunduğu anlaşıl-makla teklifin oy birliğiyle reddine karar verilmişti.

Üyeler sıra ile söz alıyorlardı, yeni teklifler ileriye sürüyorlardı. Bir üye:

— Kasabanın kalkınmasını ve de ileriye doğru tipış tipış yürümesini istiyorsak, seks çeşmesinden, alafranga helâdan önce, nüfus memurunu attırmanın çaresine bakalım. Bu uğursuz herif kasabaya ayağını attığından beri yağmurların bile arkası kesildi. Kuyruğuna teneke takıp, sürgün ettirirsek, göreceksiniz bucağımız ne çabuk ileri gidecek. Belediyemizin kasaları para ile dolup taşacak!

Kasketinin tereği geriye doğru çevrili çember sakallı başka bir üye söz istedi:

— Galhınma mı istiyoz? Bizi kim ayağa kaldıracak? Büyük Allah değil mi? Öyleyse ilk işimiz topluca kalkınma namazı kılmak olmalıdır. Mencilisimizin camiye varıp, kasabayı gahındırması için cenabı Hakk'a dua etmesine karar virmesini istiyom!

Yaşlı başka bir üye de şöyle konuşmuştu:

— Mini etek mevcut bulundukça kalkınmamızın mümkünü yoktur.

UZAY ÇAĞI GÜZELİ

Gökte «Ay» m öndördü; «astronot» lar beğensin... Ben mehtabı neyleyim, sen benim güneşimsin.

Aştı «seks duvarı» nı plâtonik aşkımla; Sonsuz «ışık yılı» dır aradığım eşimsin.

«Çekim kuvveti» n ile girerim «yörünge» ne; Aracıma «yakut» sin, «kapsül» e ateşimsin.

Gözlerin «göktaşı» mı, parıldayan yıldız mı? Yeryüzünde sevdalım, gökte de meleğimsin.

Dudak dudağa oldu bizim «kenetlenme» mi; Hem benim içimdesin, hem etim-kemigimsin.

Yürüyorum «boşluk» ta aşkının kuvvetiyle; Uzaydaki «sinyal» im, yolum, paralelimsin.

Bir «yumuşak iniş» le bambaşka âlemdeyim; «Fizikten de öte» sin, arzumsun, emelimsin.

Görülmemiş böyle aşk uzay uzay ola; Hem dünya güzelsin, hem uzay güzelsin.

Mukadder ÖZAKMAN

Söyle ki: Kasabadan önce, halkının başı yukarı kalkmaldır. Oysaki herkesin başı yere eğik... Mini etekten aşağıda kalan kısımları tetkikle meşgul... Karılar, kızlar şalvar giyerlerse erkeklerin başı yukarı kalkar, köy de kalkınmış olur...

Uzun tartışmalardan, araştırmalardan, çekimlerden sonra kasabanın meşhur balı'nı tanıtmak, yerli ve yabancı turistleri bu vesile ile çekilemek için «Bal Festivali» düzenlenmesine karar verilmişti.

Derhal kollar sıvanmış, afişler, pankartlar bastırılmış, radyolara reklâmlar verilmiş, cümle âlemin iki ay sonra yapılacak Bal Festivaline hazır olmaları duyurulmuştu. Belediye son meteliğine kadar elindeki paraları harcadığı halde masrafları karşılayamıyordu. İller Bankasından kredi koparılmış, esnafa yüklenen para cezaları artırılmıştı. Yine de sıkıntı giderilememişti.

İçme suyu ödeneklerinin tamamı bal bayramı hazırlıkları içinde eriyip gitmişti. Bayrama yakın, arılara musallat olan hastalık, işin üzerine tüy dikmişti. Bütün arılar yerlere serilmişler, ölmüşlerdi. Festivalde teşhir edilecek, misafirlere ikram edilecek bal bulmak imkânsız hale gelmişti.

Belediye meclisi yeniden olağan üsti bir toplantı yaparak durumu gözden geçiriyordu. Başkan:

— Yandık, mahvolduk, rezil, kepa-ze olduk!... diye tepiniyordu. Bir

yandan da nemlenen gözlerini mendille siliyordu:

— Giden binlerce propaganda masrafına mı yanarsın... Üç beş gün sonra bütün yurttan, yabancı memleketlerden Bal Festivali için kasabaya akın edecek turistlere parmaklarını dokunduracak bal bulamıyacaklarına mı? İstifa ediyorum, arkadaşlar!... Tutmayın beni...

Bal Festivalini teklif eden üye ayağa kalkmıştı:

— Reis bey, dedi, söz istiyorum...

— Söylenecek söz mü kaldı ki... Konuşup da ne olacak? Arılara can mı vereceksin? Boş petekleri işkembeli kübradan çıkaracağın lâkırdılarla mı dolduracaksın? Müzakere bitmiştir. Celseyi kapatıyorum

— Usul hakkında konuşacağım!...

— Konuş bakalım, söyle de ferahla... Usulsüzlük neredeymiş?

— Usul hakkında dediysem.. usul usul konuşmak istiyorum diyecektim... Arılar öldü değil mi? Allah takriratlarını af eylesin. Bal festivalinde misafirlere bal ikram edemiyecemiz!... Peteklerde bal yok ama, taşlarımızda balkabakları dolu... Maşallah mübareklerin de bolluk senesi... İri iri balkabaklarımız var. Bir tanesi on okka gelir... Dün gece birisini evde pişirdiler. Bal gibi mübarek!... Arı balı halt etmiş yandı!...

Başkan, üyenin sözünü kesti:

— Biz bayram haftası diyoruz, sen mangal tahtası lâkırdısı ediyorsun!... Sadede gel... Balkabağını bırak da, bal festivali fiyaskosundan nasıl sıyrılacağımızı anlat...

— Sözü oraya getireceğim reis bey... Bal festivali yattı mı, yattı... Bal festivalini, Balkabağı Festivali-ne çeviririz, mesele kalmaz!...

Belediye Başkanı derin bir soluk almıştı. Fikir fena değildi. Ama bu değişikliği Bal Festivaline gelenlere nasıl izah edeceklerdi?

Üye sözüne devam etti:

— Çevir kazı yanmasın yapacağız!...

— Bahn içine kabağı karıştırdık, kazı olsun sokma, dedi başkan oturduğu yerden.

— Daktilocu kızın üzerine atarız kabahati. Gazetecilerin, yazarların ettikleri haltın içinden çıkamadıkları zaman, müretteplerin üzerine atıkları gibi, biz de deriz ki: «Sehven, mini-etekli daktilomuz reklâmlara «Balkabağı» yazacakken «Kabağı» atlamış, sadece «Bal» kelimesini tıkrı-datmış, deriz...

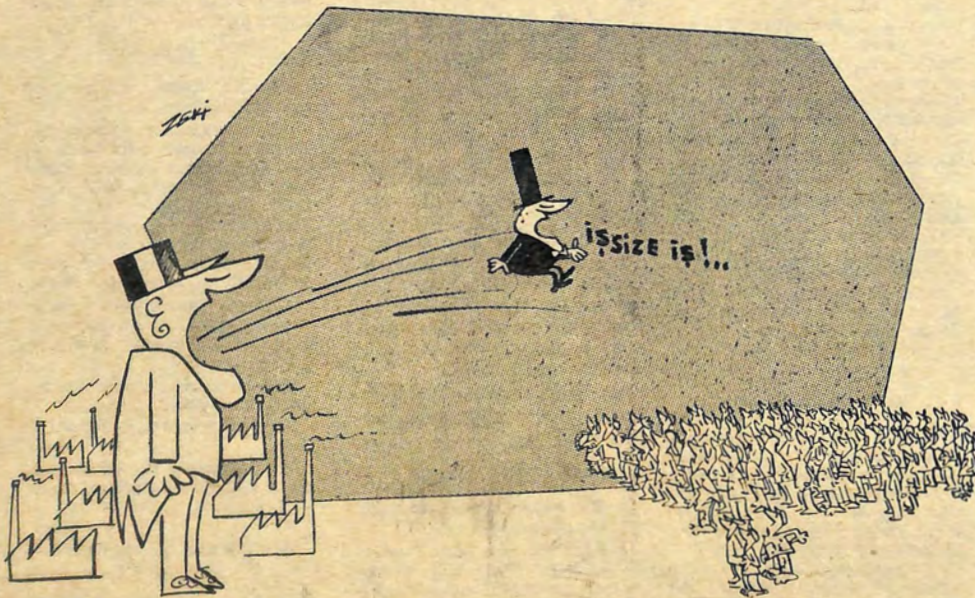
Belediye meclisinin toplantı salonu:

— Bravo, yaşı!... sesleriyle çınlıyordu.

Belediye Başkanı kürsünün üzerine çıkmış, sevinçten hem çifte telli oynuyor, hem de:

— Yaşasın balkabakları!... Diye bağırıyordu.

Burhan ESEN

— Fransa, bizden onbin işçi istiyor. —

Eğlencelik

Suavi Süalp

Önce Akbaba'ya selâm Sonra programa devam

KISACA — Akbaba'nın 48 yaşına bastığı bu hafta biz de bundan sonra yapacağımız yenilikleri sergilemek lüzumunu duyduk... Türlü çeşitli ve patlıcanlı konularla yine heyecandan yüreğinizi ağzınıza getireceğiz... Birkaç kişinin ağzıyla konuştuğuma bakmayın aslında herkes bilir ben bir kişiyim... Traşı burda kesip, sabunu ve fırçayı bir kenara koyalım ve konularımıza geçelim... Buyrun...

AKTUALİTE — Aktüalite günlük yumurta gibidir... Sıcak, fırından çıkmış ramazan pidesi gibi yazılmalıdır... İşte bu hususları düşünen müessesemiz, sizlerle en ince tarafından, kendi yağından az pişmiş aktüalite haberlerini bambaşka bir şekilde verecektir... Ne şekilde olduğunu bilsem söylerim...

AŞK VE NEFRET — Bu konu da bilhassa hassas okuyucularımızın içini çok gıcıklandırmaktadır... Tecrübeyle sabittir. Kiloluk paketlerde satılır... Aşk ve nefret konusunda daha önce yaptığımız denemeler iyi netice verdiğinden, bundan sonra da bu konuya bilhassa yeke üstüne eğileceğiz... Gerek resimli, gerek resimsiz aşk ve nefret çeşitlerimizi görünüz... Altı kupon getiren kur'aya girecektir...

SİNEMA — Yerli ve yabancı sinemanın girdisini çıktısını, mahrem kısımlarını bilhassa artist olmaya meraklı okuyucularımızla yapacağımız antek, anket, ciğer ızgara, bonfile gibi çeşitlerimizle, rejisör ve prodüktörlerimizle yaptığımız anlaşmalarla karışık isteyenleri istedikleri filmlerde oynatıp, onların eline bono vereceğiz... Bu sezon birçok okuyucumuz farkında olmadan sayemizde kendilerini film setlerinden düşmüş olarak bulacaklardır... Ambulansımız kapının önündedir...

SOSYAL DURUM — Miting, polis, gösteri yürüyüşlerini, yerinde ve zamanında sıcaklığına palatosuz olarak takip edecek ve karakola düşen vatandaşlara niçin düştüklerini sormayacağız... Sosyal hayatımızın birçok yünden ve taraftan ne mânaya geldiğini geldiğinde tartışırız... Kalabahçın lüzumu yok...

TRAFİK — Bu önemli konuyu Aksaray'dan Taksim'e gidene kadar sizlere cazip ve okunaklı bir şekilde okuyacağınız yazılarla anlatacak ve bu arada trafikçileri atlatacağız... Arabası olup da müşkül durumlarda kalan, yollar da öbür taşıt araçlarıyla maraza çıkaran okuyucularımıza vereceğimiz trafik dersleri sadece adam başına 450 liradır... Renkli broşürümüzü her trafik kulübelerinden alabilirsiniz...

SPOR — Maçların en hızlı anında sanki maça gitmiş gibi anlatacak, bilhassa toto kuponu dolduranlara iki kolon da biz doldurarak yardımcı olacağız... Güreş, Hentbol, Voleybol, Basket ve kasket üzerine mütehassıs elemanlarımız bütün spor tesislerine şimdiden dağılmış bulunmaktadırlar... Spor temalarını hakemin arkasından takip etmek bu sayfanın yakından takip edilmesiyle mümkün olacaktır annadınız mı?... Ayrıca yıldız futbolcularımızı sizlere tanıttık, onların günlük hayatlarını bir bir, yahut 3-2 vereceğiz... Beraberliklerde para ortadadır...

SOSYETE — Hot sosyemizin en laponjütüf durumlarını, sosyete ve bonfileye meraklı okuyucularımıza birer porstüyon dağıttık, geri kalanları ertesi güne bırakacağız... Ayrıca, nişan, düğün, nikâh, kına gecesi, helva sohbeti, kokteyl, türlü geceleri ve nezih aile toplantılarını en küçük detayına kadar sizlere verecek, çamaşırların kuruması için ipi dama gereceğiz... Kendinin de cemiyet hayatını merak edenler birer resim göndererek bu toplantılarda bulunduklarını anlatabilirler...

VUKUAT — Cinayet, sirkat, yaralama, karalama, karmanyola, karyola, somya, barmya, dızdızcım, adam kesme, meskene tecavüz, namusa ilişme, kaçakçılık gibi polisle ilgili konuları da en kanlı ve canlı bir şekilde sizlere anlatacak, anlamayanlara tekrar anlatacağız... Bu arada okuyucularımızın yaralanmaması için bütün emniyet tertibatını aldığımızı ve can yeleklerinin komidinin arkasında olduğunu bildiririz...

POLİTİKA — Sayın büyüklüğümüzün politik hayatlarını kuşe karton içinde iki baskı halinde verecek, bütün politik hareketleri Meclisin arkasındaki arşadan takip edeceğiz... Meclis muhabirimizin Meclisin içinden bildireceği kavgalı ve münakaşalı toplantıları zevkle okurken başınızı eğiniz... Ne olur ne olmaz bir dosya, yahut çanta gelebilir...

MEMLEKET DERTLERİ — Bütün memleket dertlerine parmak basacak ve halkın bütün sıkıntılarını birer pürgalin gazozuyla sona erdireceğiz...

NETİCE — Netice olarak bu kadar şeyleri yaptığımız veya yapacağımızı vaad ettiğimiz halde hâlâ bu sayfayı okumaya ısrar etmek, düpedüz vatandaşla yakışmaz... Bu sayfayı adamakıllı ve dikkatle okuduğunuz takdirde hepimiz daha mutlu olacak ve istikbale emniyetle bakacaksınız... Eğlencelik sayfası daha müreffeh ve nurlu ufuklar üzerinde yükselen bir vaziyet almaz için mutlaka takip edilmelidir... İşte o kadar... Aksi halde meydana gelecek neticeden hiçbir mesuliyet kabul etmiyoruz...

AYNADAKİ güzel yüzü genç kadın, vücudunun nefis hatlarını belirten transparan bir gecelik giymişti. Kısa saçların çevrelediği yüzü, çaresizlik içinde kalkanların üzüntüsüyle doluydu.

Nansi, dolgun göğüslerinin cürekâr bir umursamazlıkla ince geceliğini delegecek gibi zorladığından emindi.

Döndü ve yeniden sokak kapısını açmaya çalıştı. Ama ne yazık ki açmasına imkân yoktu! Anahtarı almadan dışarı çıkması, ne büyük bir ihtiyatsızlıktı! Şeytan dürtmüştü sanki! İçinden bir ses, «Posta kutusuna git de, mektup gelip gelmediğine bir bak» demişti. Aralık bıraktığı daire kapısının bir anda kapanıverceğini düşünmemişti işte! Üstelik kutuda mektup bulamadığı gibi, kapıcı da odasında yoktu.

Nansi'nin daire komşusu, yeni evli bir çiftti. Onlardan yardım istemek geldi aklına. İsmi bilmediği komşu erkek pekâlâ kendi balkonundan yandaki balkona geçer, Nansi'ye kapıyı açabilirdi. Bir süre kararsızlıkla bocaladı. Olamazdı, çünkü yardım isteyeceği aileyle henüz tanışmamışlardı. Olabilirdi, çünkü en yakın komşusundan yardım istemekten başka çaresi yoktu! Hem belki, onların anahtarı kendi kapısını da açabilirdi.

Bütün cesaretini toplayarak, dekolte giyimine aldırmadan komşu dairenin ziline çaldı.

Kapıyı açan genç adam, bir tül gecelik içinde gördüğü bu güzel kadının karşısında öyle büyük bir heyecana kapıldı ki, kıpkırmızı kesilen Nansi'nin bir şey söylemesine fırsat vermedi:

— Buyrun, karım evde yok, diye kekeleydi.

Sözlerinin yanlış anlaşılmasından korkan Nansi, biraz daha kızardı:

— Ben, karınızı görmek için gelmemiştim zaten...

Genç erkek heyecanlı:

— Oh, giriniz öyleyse, diye buyur etti. Rica ederim giriniz!

Nansi içeri girdi:

— Güç bir durumdayım da...

Genç adam ondan daha güç durumdaydı. İncecik geceliğinden insana baygınlık veren kadınca bir koku taşıyan bu nefis yaratığın, vücut hatları öylesine çıplak, öylesine keskin bir şekilde göze batmaktaydı ki... Nereye bakacağını bilemiyordu. Bir öğrenci gibi başını çevirir. Hem aptalca, hem terbiyesizce bir davranış olurdu bu. Şaşkın bir kararsızlıkla, güzel komşusunu sıkıntısının farkında bile değildi.

Konuşma zorunluğunu duyan Nansi oldu sonunda:

— Dışarda kaldım, dedi.

Bu sözler, genç adamda soğuk düş etkisi yarattı. Bu zamansız ziyaretten bambaşka şeyler umduğu için kendinden utandı.

— Başka kimse yok mu içerde?

— Hayır, yok.

— Balkonunuzun kapısı açık mıydı?

— Evet, açık.

Estetik ameliyatla göğüsler istenilen şekle girebiliyor. — Gazeteler —

Yazısız

— Balkondan balkona atlayabileceğimi sanıyorum.

— Mümkünse bir denesiniz...

Genç adam, Nansi'ye geniş bir koltuğu işaret etti:

— Oturunuz.

Pijamalı oluşuna aldırış etmeden bitişik balkona atladı. İçeri girdi, kapının arkasındaki anahtarı aldı. Tesadüfler, insana kötü sürpriz-

ler hazırlar bazen. Genç adam komşusunun kapısını açmış, adımını henüz dışarı atmıştı ki, merdivenlerden çıkmakta olan karısı ile burun buruna geldi!

— Aman Yârabbi! diye bağırды kadın. Benim kocam, sarışın komşumuzun dairesinden çıkıyor! Hem de yatak kıyafetiyle!...

— Rica ederim karıcığım, diye eşini yatıştırmaya çalıştı genç adam. Yanılıyorsunuz!

Kadın, susacak gibilerden değildi. — Kim, ben mi yanılıyorum? diye yeniden açtı ağzını. Ayol hem komşu daireden çıkarken yakalanıyorsunuz, hem de suçunu inkâr kalkışıyorsunuz!

— Fakat şekerim...

— Fakati makati yok! Bal gibi aldatıyorsun beni! Beş on dakikalık yokluğumdan bile yararlanmaya bakıyorsun!

— Haklısın ama bir de beni dinle. — Neden dinleyeyim canım?... İnsan karısının karşısına çıktığı bu pijamalı haliyle değil komşusunun, anasının yanına bile çıkamaz! Anla artık samimiyetinizin ne kadar ilerlediğini...

— Yemin ederim yanılıyorsunuz!

— Ne edersen, et! Canın cehenne-

me! Ben annemin evine dönüyorum!

Kadıncağız iki gözü iki çeşme, bir hisimla kendi dairesine girdi, girmesiyle de Nansi'yi incecik geceliği içinde yarı çıplak, koltukların birinde oturur gördü!

— Hah, bir bu eksikti işte! diye rek koltuklardan birine yığılırken sordu: Oynadığınız oyunun adı nedir küçük hanım?

— Anahtar oyunu diyebiliriz efendim, diyen Nansi, olayı başından sonuna bir de kendi anlattı.

Beş on dakika sonra mesele anlaşılmış, kuşku ve üzüntüler geride kalmıştı. Yatak kıyafetiyle iki insan vardı ortada. Ama erkek kadının dairesindeydi, kadın erkeğin dairesinde... Uygunsuz bir durum söz konusu olamazdı. Bir anahtar vardı ortada. Ama bir bekâret kemerinin değil, bir daire kapısının anahtarıydı.

Leopold Massiera'dan

Eski model olmasın

Muslukçuya telefon eden leydi: — Hemen geliniz, dedi. Banyodaki boru patladı ve her yer su içinde kaldı. İsterseniz arabamı göndereyim size.

Muslukçu sordu:

— Arabanızın markası ve modeli hakkında bilgi verir misiniz?

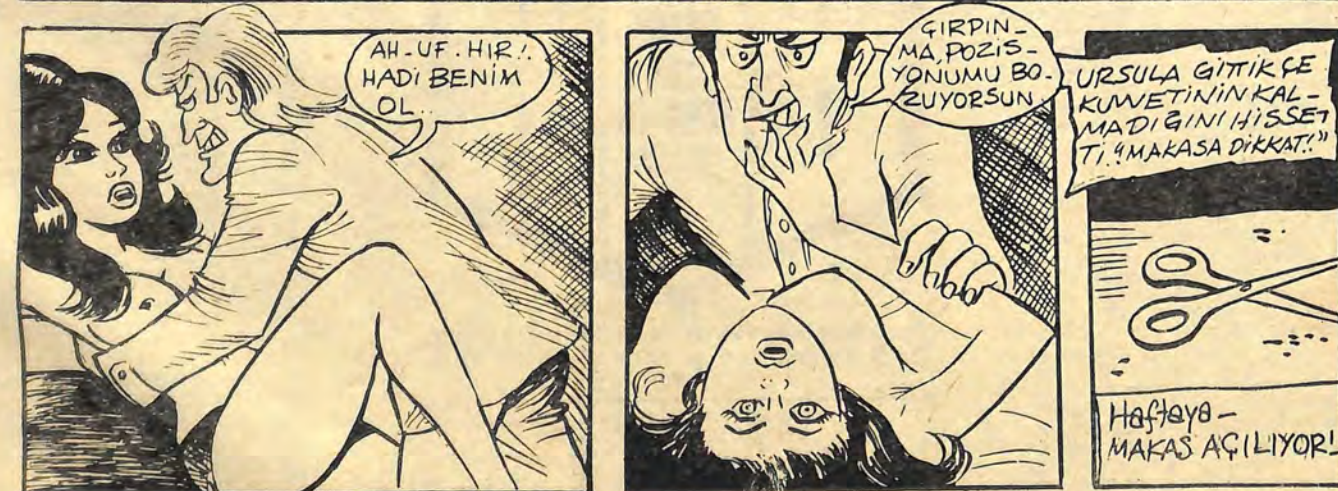
MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - İBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sûret" parolamızdır.

(Basın : 60103 - A - 20168 — 199)

Yakup bey:
— Daha geride karısıyla, bir kızı daha var, dedi.

— Olsun canım, dörtte biri ananın, geriye kalan, iki kızkardeşin. Bu vaziyet karşısında İlyas efendi, kaynanasından çok mal alır. Hiç olmazsa bir ev düşer... Düşer değil mi İlyas efendi?

— Bilmem ki!

— Nasıl düşmez canım? Koskoca müteahhit bu. Kimbilir bankada ne kadar nakit parası da vardır. Para da düşer, ev de düşer... Amaaa, bana bak İlyas efendi kardeşim, mesleği bırakırsan vallahi de bilâhî de iki elim yakanda olur. Bu bizim meslek, bu aziz meslek, işte bu meslek, bırakılmaz kardeşim. Hem unutmak ki... Yahu, yengemizin ismi ne be?

— Hatice!...

— Aaa, desene bu aile aynı zamanda çok dindar bir aile... Hatice!... Yahu Hatice anamızın ismi be!... Dindar bir aile dindar... Vallahi sana birşey deyim mi kardeşim, beş vakit namaz kılan bir aileden insana hiçbir zaman kötülük gelmez... Neden dersin, o insan içinden hiç Allah korkusunu çıkaramaz da... Belli mi olur, belki bu dindar adam ölmeden önce vasiyetini de yazarak, malı herkese eşit şekilde paylaştırır... Ah ulan İlyas efendi kardeşim, ne sevindim bilemezsin, ne sevindim... Ha ne diyordum, Hatice Hatice, işte bu Hatice yengemiz sen, bu mesleğin şerefi sayesinde buldun. Sen şimdi bir nüfus kâtibi olmasaydın verilir miydi bu kıza sana? Allahımı seversen doğru söyle Yakup bey, ve-

Yakup bey, verirler miydi? Dünyada vermezlerdi. Ne demiş kayınpeder, illâ nüfus kâtibi olacak demiş... Var canım adamın mutlaka bir düşündüğü var, görmüş, geçirmiş, bunca işlere girmiş çıkmış, tecrübeli adam... Bir kere efendim, nüfus kâtipleri karılarını çok zor boşarlar... Çünkü düşünürler, çok görüyorlar, adamın bir boşanma ilâmı geliyor, insan onu kütüğe işlerken, geride kalan beş çocuğu görünce içi sızlıyor. Beş tane analı babalı, hem öksüz, hem de yetim kalan çocuk... Sonra efendim, nüfus kâtipleri oturaklı insanlar olurlar... Neden dersiniz, insanın bu aylıkla, bu parayla geçinebilmesi için çok oturaklı bir kişi olması gerektir. Oturmalı, sabahdan akşama, akşamdan sabaha dek oturmalı ki, ne ayakkaşısı eskisin, ne pantolonunun kici eskisin, çat burda, çat orda ne de parası gitsin... Öyle değil mi Allah aşkına Yakup bey kardeşim, öyle değil mi? Sonra efendim, nüfus kâtipleri çok kanaatkâr insanlar olurlar. On yıl çahşırsın, bir kez terfi edersen, yine de Allaha bin şükür dersin. Siz ne dersiniz deyin, bizim İlyas efendinin muhterem kayınpederi biliyordur bunları. Yoksa adam, bunca mühendis, bunca öğretmen, bunca başka memurlar varken, tutsun da kızını memura versin. Hem de, illâ tuttursun nüfus memuru olacak diye!...

Yakup bey de, Süleyman bey de nüfus kâğıdına bakıyorlardı. İkisinin de aklından geçen şuydu:

«Kızın yaşı kaç acaba?»

Süleyman bey:

— Ver bakalım nüfus cüzdanını, girşelim muameleye, dedi.

İlyas efendi, nüfus kâğıdını uzattı. Süleyman bey, bir çevirişte ilk sayfayı açtı ve kızın yaşına baktı:

— Ooo, daha ufakmış da yahu, dedi. Baksana yaşı 25... Oh oh, pek memnun oldum buna. Ne de olsa insan bir an için böyle zengin bir kişinin kızını bir nüfus kâtibine vermesi meselesinde acayip şeyler düşünüyor, değil mi ya? İnsanın aklına acaba kız evde mi kalmış da veriyor gibi kötü kötü şeyler geliyor. Evet, şimdi bu iş için bir dosya ister. Durun bakalım, bende bir ev-

20

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

lenme dosyası olacaktı. Yahu nereye koymuştum ben onu? Bak efendi bak, kime niyet, kime kısmet... Bir vatandaşındı bu, caymışlar evlenmekten, geldi dosyayı istedi, ben de ona, madem caymışsınız ne yapacaksınız dosyayı demiştim... Ya görüyor musun? Şu dolabın içine koymuştum yahu!... Tamam tamam burada işte! Efendim hani bir söz vardır, evlenene ev yaptırana Allah yardım eder, derler...

İlyas efendi, hemen geceki olayı hatırladı:

— Çok doğru vallahi Süleyman bey, dedi...

— Çok doğru da ne demek kardeşim, çok doğru da ne? O Allah öyle bir Allah'tır ki, baktı kulu evlenecek, üstte yok, başta yok, kesede yok, köşede yok. Bir bakmışsın, hangi taraftan geldiğini bilmezsin, ulan cebinde para, üstünde elbise, evinde eşya bulursun. Biz evlendiğimiz zaman, dinime Allahıma bir gazocağımız, bir yatağımız, bir tencere, iki de kabımız vardı... Ama n'oldu, Allah verdi mi insana verir, ki hem nasıl verir... Şimdi evde iki yatağımız var, sonra efendim, dört tencere var, kilim aldık, dört tane tahta sandalye var, on kadar bakar, iki de porselen kabımız var. Hele benim elbisemi görecektiniz o zaman? Evlendik, bir tek kat elbise. Yağmurda bir ıslansan yandın, kurumadan bir tarafa adım atamazsın. Artık ben ne yaparım, eve geliyorum değil mi, yağmur tuttu, giririm dükkânın birine, girerim kahvenin birine, beklerim Allah bekle-

rim. Yağmur diner, ben tekrar daireye. Yemeyiveririm bir öğün yemek... Olsa işte o zaman insanın bir şemsiyesi değil mi ya, açar gidersin altına, oh efendim, sanki taksidi gi-di-yormuşsun gibi istediği kadar yağsın yağmur... Meslek hayatımda ilk şemsiyeyi tam beşinci yılımda aldım... Gerçi bizim karı iki çocuğu ardarda doğurmasaydı üçüncü yılda da ahırdım ya, iki çocuk ardarda gelince malum masraflar da arttı, biz bu kez kendi ihtiyaçlarımızdan fedakârlık etmeye başladık. Şimdi, şimdi iki şemsiyem var. Gerçi bir tanesinin sapı yok ama, olsun, oğlan bakkala giderken pekâlâ kullanıyor. Yâni demem şu ki, evlenirken tek kat elbisesi olması yüzünden yemeğe gidemeyen insanın şimdi, birinin sapı kırık olsa da iki şemsiyesi var. Yâni ya Allah, evlenene yardım ediyor demek istiyorum... Gerçi ben hiçbir zaman evliliği de övmem ya!... Şimdi ben bir bekâr olacağım, o zaman göreceksiniz Süleyman âbinizi... Vallahi bu işlerde yaşın hiç önemi yoktur, insan yeter ki hovardalık yapmasını, istemesini bilmeli... Efendim ben bir keresinde, hani ya evli değildim o zamanlar, bekârim İlyas efendi gibi, var bir kadın kaldığım mahallede, ama namussuz mu namussuz, cıvıllı mı cıvıllı. Verir verir pası, ondan sonra yan çizer. Birgün bunu yakaladım, «Ulan kız Hediye, dedim, ulan bize şapür şapür mu dedim... Başladık kişemeye. Sordum: Sen mi geleceksin, yoksa ben mi? Dedi: Sen gel! Olur, dedim. Neyse o gece dam-

ladım bunun evine. Allah ne verdiyse, yedik içtik, tam soyunup yatacağız, ulan basmasınlar mı evi? N'olduğunu bilemedim. Bir kaçarsın, don gömlek duvardan aşağı. Berket ev yakın, girdim eve... Girdim eve ama, o günü daireye gidemedim. Neden dersiniz o zaman da elbise bir taneydi. Haberler gönderirim, elçiler salarım, ulan Hediye gönder şu bizim elbiseleri, işten kovulacağız, birgün iki gün oldu, gidemiyorum daireye... Ne cevap verir, ne de bişey. Baktım olmayacak, pijamaları giyip ben gittim yalvardım kapıdan... «Ne olur ver benim şu elbiseyi» diye...

Tuttu verdi. Sonradan da bana ne dedi bilir misiniz:

«Bu sana ders olsun! Bir daha önüne gelen her kişinin arkasından koşturma. Sen benim etimi yiyemezsin» dedi.

Onun etini yiyemedik ama, aradan yıllar geçtikten sonra yedik. Ya, demem şu ki, insan bekâr olmalık azizim bekâr... Bir keresinde de...

Süleyman efendi bir çapkınlık macerası daha anlatacağı ama, birden bire gözü masasının üzerindeki (Başkâtip) levhasına ilişti ve hemen:

— Evet efendim, ne diyordum, bu muameleye başlamak bana nasip olsun, İlyas efendinin muamelesini ben yapayım diyordum... Ha, oldu mu İlyas efendi? dedi.

— Size zahmet olacak efendim.

— Ne demek efendim ne demek. İnsanın âmiri böyle günlerde belli olur. Ah sen bir düşün yapacaktın da, çıkacaktı başkâtibin ortaya, dök-türecekti bir efe zeybeği... Yaa... O zaman görecektin sen âmirini. Ama neyse, böyleli daha iyi. Düşün olunca yalnız kız tarafının değil, senin de bir yığın masrafın olacak... Böyleli daha iyi, böyleli daha iyi...

Yakup beyin bu habere içten sevinmesine rağmen, Süleyman bey pek sevinemiyordu. Yarın bu İlyas efendi zengin birinin kızıyla evlendiği için pekâlâ kendisini saymayabilirdi. Para bu, insana neler yaptırır mı? İnsanın parası olsun, yeter ki güveneceği yer olsun. Kendi bile, parası olsa, yahut karısı zengin birinin kızı olsaydı, hiçbir zaman müdürünün önünde süklüm püklüm durmazdı. «Haydi yahu, onun parası varsa, benim de karının zenginliği var. Al ulan atını, yap kendin tumarını. Hürriyet be, sabah kalkarsın saat onda, çıkarsın sokağa saat onikide, algi derdi yok, vergi derdi yok...»

Ama bakalım doğru mu söylüyor-du İlyas efendi? Ya maytap geçiyor-duysa kendileriyle? Fakir birinin kız-ıydı da bu Hatice denen kız, tut-muş burda İlyas efendi kıtır atıyor-duysa? Olur olur, dünyada neler olmazdı?...

Adam şayet çok zengin biriyse, hele hele forsluysa, tez elden bu oğlanı bir yere müdür olarak tâyin ettirirdi. Kendi, yıllardır beklesin dur-sundu bir müdürlük. Daha dünyanın oğlanı, dokuz senelik memur, kalk-sın müdür olsundu. Olmazdı canım böyle hak, böyle hukuk, böyle adalet... O zaman ben böyle adaletin içine evet içine, ederdi böyle adaletin içine...

Yine bu arada âmirliği esti aklı-na, İlyas efendiye sordu:

— Göreve ne zaman başlıyorsunuz?

— Vallahi onbeş gün raporluyum Süleyman bey. Daha şöyle böyle on-iki günüm var!

— Haa öyle mi? Maşallah, demin benzin için sarı dedim ama, pek o kadar fena değilsin canım. Bir bak-mışsın, kendini şöyle iki üç gün son-ra iyi hisseder başlayıverirsin gö-re-ve. Vallahi ben onu bunu bilmem, görev mukaddesdir arkadaşlar... Ha sahi yahu, görev dedim de aklıma geldi, ben bugün çocuğun okuluna uğrayacaktım. Çeneden nasıl da u-nuttuk efendim... Saat kaç oldu a-caba? Onbir mi? Vay anasını!...

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Çeşaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 276600 - 276601. İstanbul

(Basın : 61055 — 198)

— Gördüğünüz gibi, nezle göğsüme inmiş doktorcuğum!..

Ödeşme

Sanığa dikkatle bakan yargıç:
— Sizi bir yerden tanıyor gibiyim, dedi.
— Tanırsınız, diye cevap verdi sanık. Bir yıldan beri kızınıza piyano dersi veriyorum.
— Ödeştik öyleyse... Ben de size bir yıllık hapis cezası veriyorum!

Hay allah!

Amerikalı turistler, topluca Veziv krate-rini geziyorlardı. Gördükleri manzara hepsini heyecanlandırmıştı. İçlerinden biri:
— Ne dehşet verici şey bu! diye bağırdı. Bana cehennemi hatırlattı!
Orada bulunan bir İtalyan:
— Siz Amerikalılar da ne çılgin insanlar-sınız hani, dedi. İnsan gibi gezmek dururken, tüp en akla gelmeyecek yerlere gidiyorus-nuz!

★

Antrenman

Düğün hazırlıklarına giren genç kız:
— Hiç param kalmadı, dedi annesine. Be-nim için babamdan biraz para ister mısın?
— Neden kendin istemiyorsun?
— Ne zaman param bitse, babamdan sen isterdin de...
— O başka, diye cevap verdi annesi. Eski-den ben isterdim. Ama yakında evleneceğin için, erkeklerden para istemeye şimdiden alış-malısn.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Prensip

Gördüğü istakoz, adamcağzın çok hoşuna gitmişti ama, fiya-tını okuyunca içi titremişti! Bir istakoz, tam elli lira!
O öfkeyle çarşıda dolaşmaya devam etti, istakozu yirmi lira-dan sattığını vitrininde ilân eden başka bir dükkâna girdi:

— İstakoz istiyorum.
— Kalmadı efendim, dedi tezgâhtar.
— Peki, vitrindeki?...
— Satılmıştır efendim.

Anlaşıldı... İstakoz yemek kısmetinde yoktu. Çaresiz çekip gidecekti. Gidecekti ama, ilk gördüğü balıkçıya uğrayıp, «Arka-daş, hangi devirdiniz? Elli liraya istakoz olurmuymuş?» gibiler-den dokunaklı bir lâf edecekti.

Bir hışımla girdi dükkâna:

— Ayıp yahu!... Bir malı bu kadar farklı fiyatla satmaya utan-mıyor musunuz?
— Alamadım, dedi tezgâhtar, neden bahsediyorsunuz?
— İstakozdan kardeşim... Üç dükkân ilerinizde yirmi liradan satılan şeye, elli lira isterken yüzünüz kızarmıyor mu?
— Madem yirmi liraydı, neden oradan almadınız?
— Kalmamış da, ondan...
— Haa, dedi dükkâncı, şimdi anlaşıldı. Bir mal bitince, fiyat-lar daima iner. Şu son istakozun satılmasını beklerseniz, elli li-ralık malın on liraya düşüğünü bizde de görürsünüz birader!

— Bu ilk soyunuşunuz mu?..
— Burada ilk!..

İdeal nişanlı

Genç doktor, kendisini tebrik eden arkadaşına:

— Biliyorum, dedi, nişanlım bir baykuş kadar çirkin, bir kaz kadar ahlak, bir iskelet kadar zayıf, bir köstebek kadar miyop-tur. Anlayacağın, meslek araştır-maları bakımından bir hazinedir dostum!

Ne oluyor?

Damda kiremit döşeyen işçinin ayağının kaymasıyla, onikinci kattan aşağı uçması bir oldu. Fakat mutlu bir tesadüfle düştüğü yer kumluk olduğundan bir tarafı incinmedi. Çev-resine üşüşen meraklıların arasından çıkan bir polis, kazazedeye sordu:

— Ne oluyor burada?
Adamcağz daha şaşkın:
— Bilmiyorum, dedi. Ben de şimdi gel-dim!

★

İş isten geçmiş

Ünlü şarkıcı, kendisiyle bir konuşma ya-pan gazeteciye:

— Şarkı söylerken yaptığım hataları anla-yabilmem için tam on yılını harcadım, dedi. Gazeteci sordu:
— Sonra düzelttiniz mi hatalarınızı?
Ünlü şarkıcı dudak büktü:
— Ne yazık ki hayır! Geç kalmış ve artık ünlü bir şarkıcı olmuştum!

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3, İstanbul

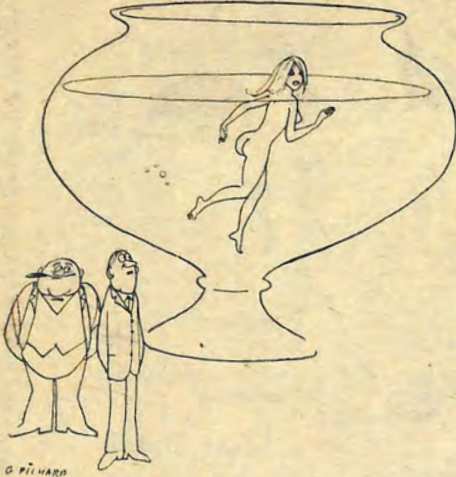
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlak yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

(İlanlık: 5374 — 200)

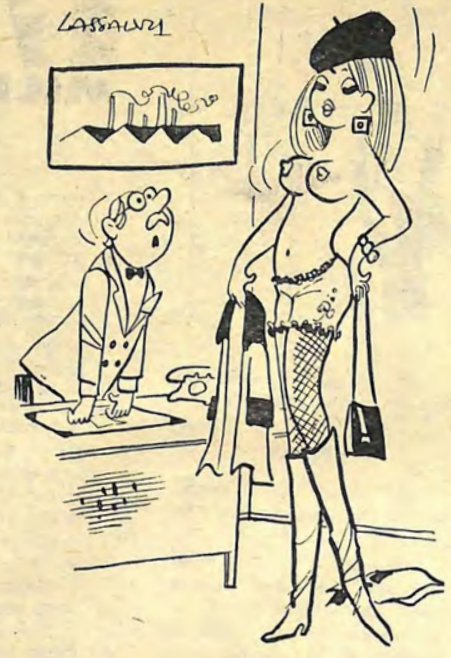

- SANA DEMEMİŞ MİYDİM, "BU BALIK BAŞKA BALIK" DİYE !...

Dünya Karikatürleri

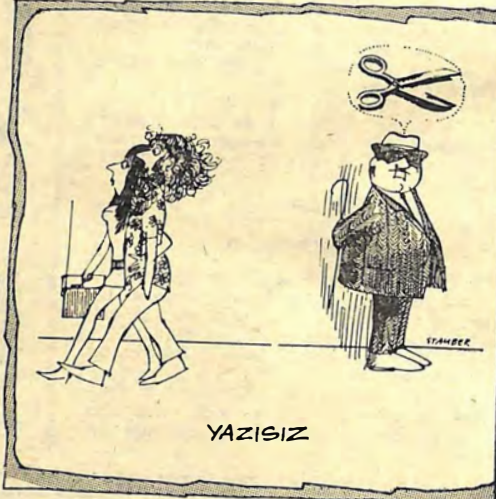
- KOCAN GELDİ BALIBA ...
- EYVAH, YEMEK YAPMAYI UNUTTUM !...

- HÂLÂ MI BANA GÜVENMİYORSUNUZ ?..
- HAYIR, KENDİME GÜVENEMİYORUM YAVRUM !...

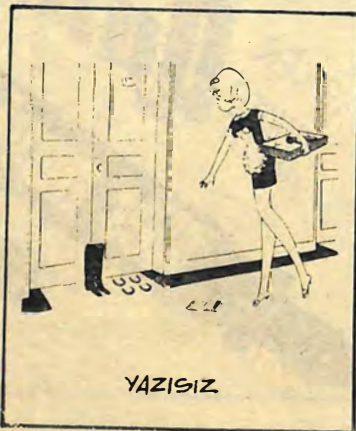
- SOFRAYA SİYAH ZEYTİN KOYMAYI UNUTMA ... BİLİYORSUN YA MATEMDE - YİM !...

- N'OLUR BIRAK TA İŞİME GİDİP BİR AZ DİNLENEYİM !...

- SIRA KİMDEYSE GELSİN !...

- JANET, BAK NEYİNİ UNUTTUN !...

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

**şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.**

AKBANK

(Ak. : 202)

Akılın

"48 yılda
neler
gördük"

GÜNEŞ ÇARPTI !

(YIL : 2 Haziran 1960)

— ALLAH , DİRLİK DÜZENLİK VERSİN !..

(YIL : 19 Ekim 1961)

(YIL : 5 Aralık 1963)

"Sulhün büyük koruyucusu
Kennedy öldürüldü."

KİMSESİZ DUL !..

TARİH TEKERRÜRDEN İBARETTİR !

(YIL : 13 Ekim 1965)